

Hóa Ra Vượt Thời Gian Là Để Yêu Anh

Contents

Hóa Ra Vượt Thời Gian Là Để Yêu Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	7
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	15
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	19
20. Chương 20	19
21. Chương 21	20
22. Chương 22	22
23. Chương 23	23
24. Chương 24	23
25. Chương 25	25
26. Chương 26	25
27. Chương 27	26
28. Chương 28	27
29. Chương 29	28
30. Chương 30	29
31. Chương 31	30
32. Chương 32	31
33. Chương 33	32
34. Chương 34	33
35. Chương 35	34
36. Chương 36	35
37. Chương 37	36
38. Chương 38: End	37

Hóa Ra Vượt Thời Gian Là Để Yêu Anh

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Hóa ra vượt thời gian là để yêu anh của tác giả Vĩ Hệ Băng Nhân trên website

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-ra-vuot-thoi-gian-la-de-yeu-anh>

1. Chương 1

Tháng sáu nắng đẹp, mặt trời chiếu rọi, cỏ cây xanh tốt hoa thơm ngào ngạt.

Một chiếc BMW X5 phóng vù vù trên đường cao tốc, Tiêu Vũ Phi nắm lấy vô lăng một cách thành thạo, nghe bài hát của Mã Tu Liên Ân, miệng nhóp nhép nhai kẹo cao su, khoáng đạt phóng xe đến vùng rừng ngoại ô 80 km, hưởng thụ kì nghỉ cuối tuần.

Cuối cùng cũng đến nơi cần đến, lúc vừa chuẩn bị xuống xe cho dân gân dân cốt một chút, bỗng nhiên một cơn lốc màu đen lớn cuốn về phía Tiêu Vũ Phi. Theo bản năng nắm chặt vô lăng, nhắm chặt hai mắt...

Khi Tiêu Vũ Phi tỉnh lại, quang cảnh xung quanh hoàn toàn lạ lẫm. Trên mặt nước hồ xanh biếc in bóng mây trắng tinh, xung quanh có mùi thơm thanh khiết của trà, không xa có một ngôi nhà gỗ nhỏ, Vũ Phi quyết định xuống xe “thăm hiểm”.

Nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa gỗ, mở cửa là một lão bá ăn vận cổ trang, gương mặt hiền từ.

“Ông cho cháu hỏi thăm, đây là đâu vậy ạ? Cháu bị lạc đường.” Nhìn cô gái ăn mặc kì quặc nhưng rất xinh đẹp trước mắt, lão nhân gia mỉm cười, thân mật mời cô gái vào nhà, rót một cốc trà, “Đây là Tiên Trà sơn, đi về phía Nam tám mươi dặm là Tiên Trà trấn. Nhìn cách ăn vận của cô thì cô không phải là người của bản quốc?”

“Cháu chắc chắn không phải là người của bản quốc, chuyện này, nói ra thì dài.”

Nhìn cách trang trí và các đồ đạc trong nhà, Vũ Phi biết mình đã xuyên thời gian rồi. Đã đọc vô số bộ tiểu thuyết xuyên không, nhưng thực sự không ngờ chuyện như thế lại xảy ra với cô.

Đã đến đây rồi cô tự an ủi bản thân, trước kia lúc đọc tiểu thuyết chẳng phải là rất muốn được xuyên không sao, bây giờ cuối cùng đã được toại nguyện.

Xem ra là phải tính toán kĩ lưỡng một chút rồi, đang nghĩ vậy, bỗng nhiên nghe thấy tiếng từng cơn ho ở trong nhà, ông lão vội vàng chạy vào trong, “Ai da, Kiều Phượng a, bệnh của bà không nặng lên đấy chứ.”

“Yên tâm đi, không đáng ngại, chỉ là cảm phong hàn thôi mà.” Giọng nói rất dễ nghe của một bà lão vô cùng nhân hậu đáp lại.

Cảm phong hàn mà họ nói chính là cảm cúm mà, nghe hai người nói chuyện, chạy đến chỗ xe mình, lấy ra hộp thuốc, lại chạy vào.

“Ông à, nếu như ông tin thì để cháu dùng thuốc của quê cháu nhé, hiệu quả rất tốt.” Nhìn chiếc bình tinh xảo trong tay cô, tin tưởng gật đầu.

Quả nhiên đến lúc xế chiều, bà lão không còn ho nữa, sốt cao cũng đã giảm.

Hai vợ chồng ông lão đều suýt xoa tán dương loại thần dược này, bản thân cũng chưa từng biết, thực ra đó chỉ là siro trị ho mà thôi.

Qua buổi nói chuyện, cô biết mình xuyên không đến một nước gọi là Xích Nhật, hoàng thượng lúc đó là Thanh Hạo, dung mạo anh tuấn, văn võ song toàn, yêu dân như con, trị quốc có đạo.

Quyết định rời khỏi nơi đây, Vũ Phi giấu chiếc BMW vào trong sơn động gần đó, rồi nguy trang cho cửa động. Lấy hành lý, quyến luyến cáo biệt Dạ lão bá và Dạ đại nương, cầm theo chút bạc họ cho, đi về phía Tiên Trà trấn.

2. Chương 2

Đi đến chợ, thấy ai ai cũng bận rộn, quả là náo nhiệt a, trong các sạp hàng, các loại hàng hóa cái gì cũng có.

Vũ Phi ăn vận cổ trang, lại càng xinh đẹp mà không mất đi sự cao quý, thanh tú mà không mất đi vẻ nhu mì, thu hút vô số ánh mắt ngưỡng mộ. Quyết định tìm một nhà trọ để ở trước, vừa hay phía trước không xa có một “Tiêu Trà Cư”, một cái tên hay a, chính là ở đây.

Chọn một chỗ gần mặt đường ngồi xuống, “Tiểu nhị ca, hai cái màn thầu, một đĩa rau xanh, một bình trà, chuẩn bị thêm một phòng khách nữa.”

“Cô nương, xin đợi một chút, sẽ có ngay.” Nói rồi lại chạy nhanh vào sau nhà.

Cả ngày mệt mỏi, đi cả đoạn đường xa như thế, cuối cùng bây giờ cũng có thể được ngủ một giấc ngon lành rồi.

Vừa đi ngủ, thì nghe thấy trên mái nhà có tiếng đánh nhau, sau tiếng rầm rầm, một tên nam tử mặc đồ đen đập vỡ ngói mà vào, ngã xuống đất, chỉ thấy người này mặt mũi trắng bệch, máu còn dính trên miệng, Tiêu Vũ Phi vội vàng xuống giường, dìu anh ta lên, để anh ta ngồi xuống ghế, nhưng lúc này người mặc áo đen đã hôn mê rồi.

Vội vàng sờ lên quần áo người mặc áo đen, phát hiện có một tấm lệnh bài rồng, một bức thư, trên phong thư viết: Tiên Kiếm sơn trang, Duệ Ngữ thân khải.

Người này chắc là phải đi Tiên Kiếm sơn trang, bức thư chắc là gửi cho người tên là Duệ Ngữ. Thấy vết thương của hắn ta không nhẹ, ở lại đây đừng nói là tính mạng hắn không được bảo toàn, e rằng ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng chẳng giữ được.

Nghĩ đến đây, lập tức bảo tiểu nhị chuẩn bị một chiếc xe ngựa, ném ra một đĩnh bạc lớn, dặn dò nếu có người đuổi đến, thì nói không biết gì hết.

Đến cửa Tiên Kiếm sơn trang, lấy lệnh bài và thư ra đưa cho người gác cổng, một lúc sau, một vị nam tử trẻ tuổi phong thái hiên ngang ra đón, lệnh cho kẻ dưới đưa người bị thương đi chữa trị. Rồi nhìn kĩ cô gái trước mặt: dáng người cao ráo, đường cong bắt mắt, đường lông mày cong cong, lông mi dài cong vút, đôi mắt đen sáng bừng, chiếc mũi nhỏ nhắn thẳng tắp, đôi môi màu hồng quyến rũ, có thể nói đây là một gương mặt đẹp vô cùng, khí chất của cả con người đều khác hoàn toàn với tất cả các cô gái mà chàng từng gặp. Cao quý thanh lịch, hào phóng, thanh khiết mà năng động, tất cả kết hợp lại làm người ta có thiện cảm không nói lên lời.

3. Chương 3

Đến Tiên Kiếm sơn trang đã nhiều ngày, bản thân không thể sống ở đây cả đời, nhớ đến người thân ở thời hiện đại xa xôi, thực sự rất nhớ bọn họ a, bất giác rơi lệ.

“Tiêu cô nương, sao cô lại khóc?” Tiếng Duệ Ngữ đột nhiên cất lên.

“Chỉ là nhớ người thân thôi.” Vũ Phi trầm ngâm nói.

“Nếu Tiêu cô nương không chê, có thể coi đây như là nhà của cô , cũng có thể coi ta như người nhà của cô.” Ánh mắt chân thành nhìn Vũ Phi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Phi, người con gái đặc biệt này, trái tim lâu nay bình ổn của chàng lại gợn lên từng đợt sóng, yêu một người không cần có lý do, chỉ là một cảm giác khó có thể kiềm chế được.

“Ngày mai đưa cô đi ra hồ chơi, thế nào?”

“Thật không, tôi thích nhất là du ngoạn đó.” Về hoạt bát khiến Duệ Ngữ nhìn thấy gương mặt thẳng thắn của cô, không có người con gái nào khác yêu kiều được như thế.

Cô là một cao thủ lướt sóng, cũng là một trong những người sáng lập ra câu lạc bộ Biển Sâu. Nghĩ bản thân mình là một thiên kim tiểu thư, ăn mặc chẳng phải lo nghĩ gì, tập đoàn Tiêu Thị rất nổi tiếng ở HongKong, không ngờ hôm nay lại sa sút đến bước đường cùng.

Hôm sau, trời xanh ngắt một màu, hồ Tiên Nữ trên có núi cao dưới có nước chảy, quả nhiên là cảnh sắc khiến cho người ta thấy dễ chịu.

Thuyền trên hồ đi lại không ngớt, người thì ngâm thơ, người thì phổ cầm. Vũ Phi bị bầu không khí nồng nhiệt này làm ê muội, bất giác cất cao khúc điệu với giọng hát ngọt ngào bay đi khắp hồ:

Hát sơn ca đến bên này hát đến bên kia và bên kia

Sơn ca hay so với nước sông mùa xuân

Không sợ ghềnh thác, vịnh lại nhiều vịnh lại nhiều

Hát sơn ca đến bên này hát đến bên kia và bên kia

Sơn ca hay so với nước sông mùa xuân

Không sợ ghềnh thác, vịnh lại nhiều vịnh lại nhiều

Hát sơn ca đến bên này hát đến bên kia và bên kia

Sơn ca hay so với nước sông mùa xuân

Không sợ ghềnh thác, vịnh lại nhiều vịnh lại nhiều

Không sợ ghềnh thác, vịnh lại nhiều vịnh lại nhiều.

Khúc hát kết thúc, làm tất cả du khách trên hồ ngỡ ngàng, người trên bờ cũng đồng loạt khen hay, lại càng làm cho Duệ Ngữ yêu mến nàng hơn, Vũ Phi nàng rất cuộc là người con gái như thế nào, lại có thể hòa mình vào thiên nhiên như vậy.

Thực ra chỉ là tùy tiện cất tiếng hát, chứ không có chủ ý gì, phải biết là trước đây lúc học đại học, không những là một tay hát karaoke nổi tiếng, mà lão ma (mẹ) còn có một công ty đĩa hát quy mô tương đối, dĩ nhiên là cô từ nhỏ đã bị lão ma ép buộc giáo dục như vậy a, cái gì mà nhạc cụ trung ngoại cổ kim, cái gì mà giọng hát mượt mà, cái gì mà bài hát nước ngoài, bài hát nội địa, tóm lại những thứ có liên quan đến âm nhạc, cô điều tinh thông.

4. Chương 4

Mấy ngày nay đều không thấy Duệ Ngữ, nghe người dưới nói sơn trang có khách quý đến.

Sau khi đi chơi hồ về, Vũ Phi liên cảm thấy tình cảm của Duệ Ngữ dành cho cô ngày càng nồng nhiệt, Duệ Ngữ thực sự là đại soái ca khó có được, gia thế quá ổn, võ công cao cường, khí phách phi phàm, đẹp trai hơn vàng. Nhưng cô lại là người hiện đại, không biết ngày nào sẽ lại đột nhiên trở về, thực sự yêu rồi, đến lúc này cô mới yêu có hai người.

Vừa đi vừa nghĩ, bất giác đi đến trước một cái chòi. Ngồi lên chiếc bàn đá, hai tay ôm chiếc bàn đá, nhẹ nhàng rung rung hai chân, ngửa gương mặt nhỏ nhắn lên, nhìn những ngôi sao phát sáng lấp lánh trên bầu trời, ánh trăng củ niễng non (một loại rau của Trung Quốc), tự nói một mình: không khí thời cổ đại quả là trong lành a, ngay cả cảnh sắc ban đêm cũng sáng như vậy. Nhớ tới khúc “Nguyệt Lường Chi Thượng” (trăng sáng trên trời) trong “Truyền kỳ Phượng Hoàng”, cất cao tiếng hát:

Em đang ngắm trăng sáng trên bầu trời cao

Có bao nhiêu mơ ước đang tự do bay cao

Dĩ vãng ngày hôm qua gió thổi bay hết những buồn đau

Em muốn cùng anh đi chung bước trên con đường rộng lao la

Sinh mệnh bị thủy triều xuống kéo theo

Có anh ở nơi xa chính là thiên đường

Ai quan tâm tình thâm ý trường

Làm khát vọng của em như mây trắng đang bay

Phía Đông chặn ngựa, phía Tây thả dê

Bản tình ca nóng bỏng vang đến trời sáng

Sau những ngày tháng trăng tròn anh ở bên ai

Ánh mắt dịu dàng làm màn đêm tuyệt đẹp

Em đợi chờ em tưởng tượng từ rất lâu linh hồn của em đã không thể thoát ra được

Tiếng vó ngựa lúc có lúc không lúc nhìn thấy, lúc không nhìn thấy

Ngọn cỏ xanh dài vĩnh hằng bỗng chốc bị gió tuyết thổi bay

Giai điệu cất lên làm kích động sự tưởng tượng

Đùng đưa cơ thể bắt đầu suy nghĩ

Mã đầu cầm du dương, mã nại tử xuyên vào ruột

Tình yêu của em chạy trên thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ

Sự lương thiện của anh, em không thể kháng cự

Sự thuần khiết của anh buộc chặt trái tim em

Oh nụ cười của anh khiến em thim thĩ niềm tin cuối cùng

Ánh trăng mỹ lệ, anh làm ánh đèn neon ấm đăm

Trong lúc bản thân đang tự mình tiêu khiển, bỗng nhiên nột gương mặt đẹp trai chắn đường nhìn, wow, đẹp trai quá a, muốn rót nước miếng a.

“Tiểu thư, nhìn đủ chưa?” cũng nhìn cô gái trước mắt.

Tiếng hát động lòng người, tinh linh (phù thủy) xinh đẹp.

Nhìn cô gái trước mặt, gương mặt có thể làm mê hoặc bất kì người đàn ông nào, nước da ở cô trắng ngần, miệng nhỏ nhắn đáng yêu, không kìm được hôn lên, đôi môi thật thơm và ngọt.

“Bốp” một liếng, “háo sắc”, Vũ Phi đẩy hẳn ra, hoảng hốt chạy đi.

Mặt Thanh Hạo bị cái bạt tai đó làm đỏ ửng lên, gan quả là to, lại dám động thủ đánh ta, để xem ta bắt nàng bồi thường như thế nào.

“Đem qua ngủ ngon không, Hạo công tử?” Duệ Ngữ cất tiếng chào hỏi.

“Không những ngủ không ngon, lại còn bị một cái bạt tai.” Thanh Hạo cười giễu nói.

“Ha ha ha, ai mà lại to gan thế, lại dám đánh huynh một cái bạt tai, đầu dùng đủ rồi sao?”

“Một nha đầu rất xinh đẹp, trong sơn trang của đệ đó.” Nghe xong, trong đầu Duệ Ngữ xuất hiện một người, Vũ Phi.

Vì a hoàn không thể to gan như thế, ngoài nha đầu đó ra còn ai nữa.

“Đệ biết người huynh nói đến là ai rồi, người đâu, đi mời Vũ Phi cô nương đến đại sảnh.” Duệ Ngữ ra lệnh.

Kẻ thù gặp nhau, mặt đỏ tía tai a!

Vũ Phi nhìn thấy lên háo sắc tối hôm qua cướp đi nụ hôn đầu của mình, liền xông tới, “Anh mau xin lỗi tôi đi.”

“Là cô nên xin lỗi bản thiếu gia, vì cô đánh ta một cái bạt tai.”

“Là tên đại háo sắc anh hôn tôi trước! Anh, đệ tiện, vô liêm sỉ, hạ lưu, anh nhân lúc người ta không phòng bị mà giở trò xằng bậy, tiểu nhân, @\$%&*()!” thao thao bất tuyệt mắng.

Thấy sắc mặt của Thanh Hạo xanh lét, một mặt Thanh Hạo thực sự không kìm nổi cười lớn, toàn dân thiên hạ, e rằng chỉ có Vũ Phi có thể nói ra những lời cổ quái như vậy, mắng người mà không nhả ra những lời thô tục a, cao thủ a.

5. Chương 5

“Hai ngày nữa ta phải đi xa, nàng đến chỗ Hạo huynh ở vài ngày, ta trở về sẽ tới đón nàng, được không?” Duệ Ngữ không đành lòng nhìn Vũ Phi.

“Tôi muốn đi cùng anh, không những có thể chăm sóc lẫn nhau, mà còn có thể ngắm phong cảnh.” Muốn tôi đến nhà tên đại háo sắc đó, tôi không thèm.

“Không được, lần này nơi ta đến rất xa, việc cần làm rất nguy hiểm, cho dù ta có võ công, nhưng đó là nơi hang hùm miệng cọp.” Duệ Ngữ nghiêm túc nói.

“Vậy thì tôi càng phải đi cùng anh, tôi cũng biết một chút võ công”. Lúc nhỏ đã từng học taekwondo.

“Ta không thể đem sự an toàn của nàng ra làm trò đùa, càng không thể coi sinh mệnh của nàng là trò chơi, Vũ Phi, nàng đến chỗ Hạo công tử, ta sẽ rất yên tâm, đó cũng là nơi an toàn nhất, tâm ý của ta nàng có thể hiểu không?” Nói rồi ôm chặt Vũ Phi vào lòng.

“Duệ Ngữ, tôi thực sự không nữ, trong thời gian qua, tôi đã sớm coi anh là người thân của mình rồi, cũng coi đây như nhà của mình.” Nói rồi cô cũng ôm chặt Vệ Ngữ, lệ tuôn rơi.

“Yên tâm, ta nhất định sẽ sớm trở về, nhanh chóng đón nàng về Tiên Kiếm sơn trang, ngoan.” Duệ Ngữ yêu chiều vuốt tóc Vũ Phi hứa hẹn.

Nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau tình cảm, trong lòng Thanh Hạo vô cùng khó chịu, hận một nỗi không thể lập tức xông đến, kéo bọn họ ra.

Tiêu Vũ Phi, Ta đã nhắm trúng nàng rồi, nàng chính là người con gái Thanh Hạo ta chọn.

Rời khỏi Tiên Kiếm sơn trang, Tiêu Vũ Phi bị Thanh Hạo đưa về hoàng cung ngay trong đêm. Nhìn Vũ Phi ngủ say, Thanh Hạo nhẹ nhàng ôm nàng từ xe ngựa xuống, trực tiếp đưa đến Phi Vũ cung.

Ngày hôm sau, trong cung lan truyền khắp nơi, đêm qua hoàng thượng đưa một cô gái về, lại còn đích thân đưa cô ấy đến Phi Vũ cung.

6. Chương 6

Cả đêm ngủ ngon, mở mắt nhìn xung quanh, thật là oách a, rèm lụa màu hồng, sờ vào cột dát vàng, còn khắc hình long phượng, hoa mẫu đơn trên chiếc thảm đỏ rực rỡ bắt mắt, các vật dụng được bày đều làm từ gỗ thông đỏ. Nhà của tên đại háo sắc này thật là xa xỉ a.

Kéo chăn ra, chuẩn bị xuống giường, phát hiện áo ngủ trên người đã được thay, a, không phải là tên đại háo sắc đó đã “đổi” mình luôn rồi chứ, thảm rồi, chẳng lẽ đều bị hắn thấy hết rồi.

“Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi, để nô tì hầu hạ tiểu thư tắm rửa thay y phục.” A hoàn cung kính nói.

“Đây là đâu? À còn tối hôm qua ai thay quần áo cho tôi? Cô tên là gì?” Một chuỗi câu hỏi được ném ra.

Nhìn vị tiểu thư trước mặt, không những xinh đẹp cao quý, ngay cả tiếng nói cũng vô cùng dễ nghe, không giống dáng vẻ nịnh nọt của những nô tì nương nương khác, trong lòng có thiện cảm với vị chủ nhân mới này.

“Bẩm tiểu thư, đây là hoàng cung, nơi tiểu thư đang ở là Phi Vũ cung, đêm qua đích thân hoàng thượng ôm tiểu thư đến đây, y phục là do nô tì Thúc Thúc giúp tiểu thư thay.” Thúc Thúc cười he he trả lời.

Hoàng cung,? Hoàng thượng,? Phi Vũ cung? Cô ta nói là hoàng cung chứ không phải là nhà của Hạo công tử, hoàng thượng không phải là tên đại háo sắc đó chứ, đây là đại họa giáng xuống đầu a, mình không những mất hết, lại còn đánh mất nữa. Thiên a... bất kính với hoàng thượng phải chết đầu a, thậm chí là chu di cửu tộc a!

“Tiểu thư, tiểu thư sao thế? Nô tì hầu hạ tiểu thư tắm rửa hay y phục nhé.” Nghe thấy tiếng Thúc Thúc gọi mới an thần trở lại, hừ, liệu một phen, phó mặc cho trời vậy.

Chải chuốt trang điểm xong, nhìn vào trong gương, cũng thấy hài lòng. Thúc Thúc suýt xoa khen:

“Tiểu thư, tiểu thư thật là xinh đẹp a, còn đẹp hơn cả Yến Nhiên nương nương nữa. Lát nữa hoàng thượng thấy, nhất định sẽ rất vui.”

“Thúc Thúc, sau này lúc không có người ngoài thì đừng xưng nô tì nô tì nữa, tôi không phải là phi tử của hoàng thượng, cũng không phải là chủ nhân của cô, tôi chỉ tạm thời sống ở đây vài ngày, nên cô cũng không cần động một cái là hành lễ, tất cả các lễ nghi phiền toái đều miễn đi. Được không?”

“Vâng, tiểu thư, nô tì biết rồi, không, không phải nô tì, là Thúc Thúc biết rồi.” Bất giác cười ngọt ngào.

7. Chương 7

“Hoàng thượng giá đáo!” Nghe thấy bốn chữ này Vũ Phi vẫn “đánh chiến tranh lạnh”.

“Tại sao gặp trầm mà không quỳ?” Thanh Hạo giả vờ không hài lòng trêu chọc nàng.

“Tôi từ nhỏ đến lớn, chưa quỳ bao giờ, tại sao đến cái nơi vô danh này lại phải quỳ trước anh a. Với lại, tôi là khách của anh.” Thúy Thúy quỳ dưới đất nghe thấy tiểu thư bên cạnh nói với hoàng thượng như thế, sợ đến mức toàn thân đều run lên.

“Ha ha ha, nàng quả là có gan, không những đã mắng ta, đánh ta một cái bạt tai, bây giờ lại còn cãi lại ta?”

Thiên a, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao, hoàng thượng bình thường mặt mày lạnh như băng không những vui vẻ cười lớn, lại còn có một tiểu thư không sợ chết chống lại hoàng thượng. May mắn là mình còn trẻ a, nếu tuổi ột chút thì chắc là vỡ tim rồi.

“Được, trăm không so bì với nàng nữa, cũng miễn cho nàng lễ nghi quỳ. Như thế tiếp đãi với một người khách như nàng đủ rồi chứ.”

“Ừ, cũng tạm tạm. Phải rồi, tôi nên gọi anh là hoàng thượng a, hay Hạo công tử, hay Thanh Hạo đây?”

“Tùy nàng, thích gọi là gì cũng được.”

“Vậy được thôi, Thanh Hạo, Duệ Ngữ bao giờ trở về?” Minh thực sự rất lo cho anh ấy.

“Nàng thích chàng ta?” Thanh Hạo mặt lạnh như băng hỏi.

“Đương nhiên là thích rồi.”

Nghe được đáp án của nàng, tim Thanh Hạo co lại dữ dội. “Yên tâm, chàng ta trở về sẽ đến đây gặp nàng.”

“Hoàng thượng, Yên Nhiên nương nương cầu kiến.” Một tên hộ vệ bẩm báo.

“Truyền nàng vào đây.” Trả lời không chút cảm xúc.

Một nữ tử mặc áo gấm từ xa đi tới, bước đi uyển chuyển, gương mặt quyến rũ, phía sau có hai cung nữ đi cùng, từ từ bước đến.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Giọng nói mềm mại làm Vũ Phi nổi hết cả da gà.

“Đứng lên đi, có chuyện gì không?” Gương mặt vẫn lạnh lùng không đổi.

“Không có gì, chỉ là lâu rồi không gặp hoàng thượng, trong lòng thương nhớ, biết được hôm qua hoàng thượng hồi cung, nên thần thiếp đến thỉnh an.” Yên Nhiên nương nương nói.

“Thanh Hạo, hai người từ từ nói chuyện, tôi về phòng trước.” Lười đến mức ở đây nghe bọn họ tâm tình, chẳng bằng về phòng ăn bánh uống trà. Nói rồi quay người bước đi.

“Đứng lại, to gan, dám gọi tên húy của hoàng thượng, gặp bản nương nương cũng không quỳ xuống, nha đầu không biết phép tắc, người đâu, vả vào miệng nó cho ta.” Nói liền một mạch.

Vũ Phi quay người lại, vẻ mặt ngây thơ, nhẹ nhàng nói: “Vị Yên Nhiên nương nương này, có phải cô đang nói chuyện với tôi không?” Chưa nói hết câu thì thấy một cung nữ dơ tay bước đến.

Vũ Phi nhanh tay nhanh mắt, một tay kẹp chặt tay của a hoàn vung đến, tay kia thu về. “Bản tiểu thư là để cho người muốn đánh là đánh sao, từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám đối xử với tôi như vậy.” Nói rồi quay người rời đi.

Cung nữ bị đánh đòn đấm ở đó, Yên Nhiên nương nương vừa thấy tình cảnh đó, lập tức quay sang Thanh Hạo âm ỉ: “Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp a, con dã nha đầu này quá hỗn xược, thần thiếp chỉ muốn dạy bảo...”

“Đủ rồi, nàng tưởng là ta không biết chủ ý trong lòng nàng sao? Đừng có dựa vào địa vị của cha nàng trong triều, mà nói toạc ra, còn không mau lui ra.” Thấy vẻ tức giận của Thanh Hạo, Yên Nhiên nương nương biết điều liền lui xuống.

8. Chương 8

“Sao Yên Nhiên nương nương của anh lại đi rồi?” Vũ Phi vười chế giễu nói.

“Ừ, bị nàng làm cho tức nên đi rồi.” Thanh Hạo cười như không có gì xảy ra.

“Vừa rồi anh xem kịch đang đến đoạn cao trào a.” Ném cho chàng một cái nhìn kiêu ngạo.

“Phi Nhi, ngày mai chúng ta đi săn nhé, ta có thể dạy nàng cưỡi ngựa.” Thanh Hạo dụ dằng nhìn Vũ Phi.

“Xin anh đấy, hoàng thượng, anh cứ gọi tôi là Vũ Phi nghe thuận tai hơn.” Nhưng nghe đến đi săn thì rất hưng phấn.

Thanh Hạo cưỡi ngựa trông lại càng có phong thái của một bậc đế vương, nhìn kĩ người đàn ông trước mặt, đường nét lông mày, đôi mắt hút hồn, đôi môi gợi cảm, đường nét rõ ràng sắc xảo, thực sự là đẹp trai.

“Lên đây, cùng ta cưỡi một con ngựa”. Ngữ khí mệnh lệnh cũng trở nên mềm mại.

“Không cần, tôi một mình một ngựa.”

“Được, người đâu, đem Thiểm Lôi đến đây.”

Wa, ngựa đẹp quá a, lông màu nâu đỏ phát sáng, thân hình cao ráo dẻo dai rất có phong cách, giống với bộ đồ hiệu Fendi của cô quá a. Thích thú nắm lấy dây cương, dụ dằng nói: “Hảo mã nhi, chúng ta làm bạn nhé, ta sẽ đối xử tốt với mi, hy vọng mi cũng tiếp nhận một người bạn như ta.”

Dường như Thiểm Lôi nghe hiểu lời Vũ Phi, hí vang mấy tiếng.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Vũ Phi, rất muốn chạy đến hôn nàng.

“Phi Nhi, đừng để mất dấu, lạc đường, cẩn thận kẻo bị sói ăn thịt.”

“Anh cứ việc săn của anh đi, kĩ thuật cưỡi ngựa của tôi là đệ nhất.” Thanh Hạo biết không phải nàng khoe khoang, nhìn vị trí và tư thế ngồi của nàng là biết ngay kĩ thuật của nàng rất tốt.

“Hoàng thượng, Người xem, con nai thật là to a.” Một tên hộ vệ đi bên cạnh vui vẻ để con nai lên lưng ngựa.

“Ừ, quả nhiên là to, Phi Nhi, thế nào, kĩ thuật bắn cung của ta không tệ chứ.” Thanh Hạo đắc ý nói.

Một lúc lâu không thấy tiếng trả lời, quay người lại nhìn, không thấy Vũ Phi đâu nữa.

Trời tối dần, bốn canh giờ rồi, vẫn không thấy bóng dáng của Vũ Phi đâu. Thanh Hạo lòng nóng như lửa đốt, từ trước đến nay chưa bao giờ lo lắng như thế, Phi Nhi, nàng nhất định không được xảy ra chuyện gì!

“Hoàng thượng, không bằng Người hỏi cung trước, hễ có tin, lập tức bẩm báo với Người.” Một tên hộ vệ bên cạnh hoảng hốt nhìn hoàng thượng.

“Đường có lỗi thôi, mau tìm đi, mau phái thêm người đi tìm, điều động đội hộ vệ hoàng gia, không tìm được Phi Nhi, các người vĩnh viễn cũng đừng về cung nữa.” Nói xong liền cầm đuốc, rẽ sang một hướng khác đi tìm.

Phi Nhi, Phi Nhi, vừa đi vừa gọi to, không biết đã đi bao xa, thoáng nghe thấy tiếng hí của Thiểm Lôi, dựa theo tiếng Thiểm Lôi để tìm, thấy Thiểm Lôi đang chạy xung quanh Phi Nhi, Vũ Phi nằm dưới đất bất tỉnh, bên cạnh còn có một con tiểu hồ ly trắng, chân được băng bó bằng một mảnh vải trắng.

Lập tức phi thân xuống ngựa, đau đớn ôm chặt Phi Nhi, rồi đặt tiểu hồ ly vào trong ống để mũi tên, “Liệt Diệm, hồi cung.”

Liệt Diệm vâng lệnh lập tức đi về phía hoàng cung, phía sau dắt theo Thiểm Lôi.

“Mau, truyền thái y.” trực tiếp ôm Vũ Phi về chính điện, đặt nàng lên long sàng, lúc này sắc mặt Vũ Phi xanh lét, chân cũng bị sưng rất nặng.

“Xin hoàng thượng yên tâm, vị cô nương này bị trúng độc của rắn, dùng hết thuốc, sớm mai sẽ không sao nữa.” Thái y thành thật bẩm báo.

“Được rồi, lui ra đi.” Nắm chặt tay Vũ Phi, thì thầm nho nhỏ: “Nếu ta đến muộn chút nữa thì cái mạng nhỏ của nàng đã mất rồi, nàng thực sự làm ta sợ chết khiếp rồi.”

Vừa mở mắt, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là gương mặt trầm tĩnh của Thanh Hạo, nhìn tên nam nhân hách dịch đang nằm ngủ trên ghế, cảm động đến mức thấy trong lòng ảm áp rất nhiều, cũng có thêm chút thiện cảm. Muốn nhặt giúp hắn chiếc áo choàng rơi trên sàn, lại làm hắn tỉnh giấc.

“Phi Nhi, nàng tỉnh rồi.”

“Thanh Hạo, xin lỗi, để anh phải lo lắng rồi.” Vũ Phi hối lỗi nhìn Thanh Hạo.

“Chỉ cần nàng tỉnh lại là được rồi. Người đâu, mang thuốc lại đây.”

Nhìn bát thuốc đen xì xì, biết là thuốc đắng kinh dị. “Không cần, tôi không uống, tôi sợ đắng! Xin anh đẩy, tôi thà chết chứ không uống a.” Từ nhỏ đã sợ tiêm và uống thuốc, huống hồ là lại thuốc nước, khủng bố người ta a.

“Thúy Thúy, mang thuốc lại đây!” Thanh Hạo uống một hớp, bôn vào chiếc miệng nhỏ nhắn của Vũ Phi.

Hành động của Thanh Hạo làm Vũ Phi xấu hổ mặt đỏ hết cả lên. Thúy Thúy nhìn thấy cũng ngây người, hoàng thượng bình thường lạnh lùng như băng lại đối với tiểu thư dịu dàng quá a, tiểu thư thật là may mắn a!

“Nương nương, nô tì nghe nói, hôm qua hoàng thượng đưa con dã nha đầu đó đi săn, kết quả là con nha đầu đó đi lạc, còn bị rắn độc cắn bị thương nữa, hoàng thượng phái cả đội hộ vệ hoàng gia đi tìm ả, bản thân mình cũng tự cầm đuốc đi vào rừng sâu để tìm, cuối cùng vẫn là hoàng thượng cưỡi ngựa ôm ả trở về. Lại còn trực tiếp đưa ả đến chính điện Xích Nhật, còn ngồi bên giường cả đêm.” Yên Nhiên nghe cung nữ hồi báo, Yên Nhiên giận sôi máu. Vẫn chưa có danh phận mà đã ngông cuồng đến mức này, nếu hoàng thượng thu nhận ả, vậy thì không xong rồi! Dã nha đầu, dám tranh rống với ta, cứ đợi đấy!!!

9. Chương 9

“Thúy Thúy, tôi buồn sắp chết đến nơi rồi, chúng ta đến hoa viên dạo đi.”

Hoa đẹp quá a, ngửi mùi hoa thơm, khiến người ta say trong đó.

“Thúy Thúy, đi lấy cho tôi giấy bút và màu nước đến đây.” Tiểu thư thật là hiếu động, đi dạo trên đường đầy sỏi đá dưới một trận gió, một cơn mưa, nhìn thấy phía xa có một phụ nữ bốn mươi tuổi đang cắt tỉa hoa hồng.

“Ừ, cái đó, có cần cháu giúp không?” Mặt mày nhiệt tình hỏi người phụ nữ.

Nhìn cô gái toàn thân trang điểm tùy tiện nhưng vô cùng xinh đẹp, thì lại có thiện cảm khó nói lên lời, làm người ta không kìm nén được quý mến ngay. Cười mỉm rồi gật đầu, cũng không nói gì.

“Thì ra là đi không biết nói a, nhưng cũng không nghiêm trọng a, thượng đế tạo ra vạn vật, nhưng không phải vạn vật đều hoàn mỹ, tuy bà không có giọng nói hay, nhưng nhất định đi có dung mạo rất xinh đẹp. Những người yêu thích hoa đều có một tâm hồn thuần khiết, vốn dĩ là người lương thiện, dĩ có biết không, mỗi một loài hoa bên trong đều có linh hồn của nó, mỗi một loài hoa đều có tiếng nói riêng của mình. Cũng giống như hoa hồng, biểu tượng của tình yêu. Ở quê hương chúng cháu, đàn ông sẽ tặng hoa hồng cho người phụ nữ mà mình yêu:

Một bông nghĩa là duy nhất

Ba bông nghĩa là “Anh yêu em”

“Mười một bông nghĩa là yêu suốt đời suốt kiếp.” Nhìn cô gái trước mặt miêu tả rất sinh động, bà từ trước đến nay chưa từng nghe chuyện về hoa, không tránh khỏi bị mê hoặc.

“Tiểu thư, giấy bút đem đến rồi.” Nghe thấy tiếng nói Vũ Phi và cả người phụ nữ đẹp cùng quay đầu lại, thấy Thúy Thúy hốt hơi hốt hải chạy đến.

“Người a, là thiếu luyện tập, nếu không thì sao mới chạy có mấy bước mà đã mệt đến nỗi thở không ra hơi rồi. ngày mai bắt đầu luyện yoga với ta.”

“Không được, không được, em không luyện được đâu.” Cô tiểu thư này, toàn làm những chuyện cổ quái.

“Cháu vẽ tranh giúp dì nhé.” Phu nhân xinh đẹp gật đầu cười.

Sau một lúc cố gắng, bức tranh cũng hoàn thành, một biển hoa hồng, một phu nhân dung mạo xinh đẹp đang cắt tỉa hoa, gương mặt nhân vật sinh động như thật, cánh hoa hồng trông cũng sống động như thật, chỉ là thủ pháp và phong cách khác với các họa sĩ khác, nhưng cũng không nói được là khác ở điểm nào.

“Tiểu thư, tiểu thư vẽ tranh trông như thật vậy, tiêu thư lợi hại quá a.” Thúy Thúy nhìn Vũ Phi sung bái nói.

“Đừng khoa trương như thế, nếu người thực sự muốn học, thì cũng có thể vẽ được tranh. Đó gọi là ký họa, ở quê hương ta cách vẽ tranh này rất phổ biến.”

Ký họa? Chắc phải nhanh lắm

“Tặng dì, hy vọng dì sẽ thích, cháu về đây, tạm biệt.” Thân mật cáo biệt phu nhân xinh đẹp. Nói rồi cùng Thúy Thúy vừa nói vừa cười rời đi.

10. Chương 10

Thời tiết càng ngày càng nóng, cổ trang chết tiệt, gió cũng không lọt qua được, muốn làm người ta buồn chết a. Thật là nhớ vầy của ta a.

Nếu có thể được lướt sóng, nằm trên bãi biển uống một ly rượu vang đỏ, thì thật là sướng khoái.

“Phi Nhi, nàng đang làm gì thế?” Đi mà cũng không có tiếng bước chân, muốn dọa chết người ta a.

“Chẳng làm gì cả, nghĩ lung tung thôi.” Yếu ớt trả lời.

“Ta có quà tặng nàng.” Thanh Hạo lấy lòng nói.

“Không cần đâu, tôi chẳng thiếu thứ gì cả.”

“Nàng xem trước đã rồi hãy quyết định!” Nói rồi lật tấm vải ra.

Wow, là tiểu hồ ly a, âu yếm ôm con cáo nhỏ nhảy cẫng lên, giống như một đứa trẻ.

“Thanh Hạo, cảm ơn anh.” Nói rồi hôn lên mặt chàng một cái.

Nhìn thấy nụ cười hài lòng của nàng, trong lòng Thanh Hạo có cảm giác thành công, thì ra yêu một người có cảm giác như thế.

“Tiêu thư, tiểu thư thật là, hoàng thượng tặng chân châu đá quý, vàng bạc châu báu, lựa là găm vóc tiểu thư cũng không thèm nhìn lấy một cái, tặng một con tiểu hồ ly, thì tiểu thư lại vui sướng đến mức này, thật là không thể hiểu nổi!”

“Đừng lải nhải nữa, nếu không cẩn thận sau này sẽ không gả đi được đâu! À phải rồi, Thúy Thúy, lần trước hoàng thượng phái Tài Phùng Hoàn đến, anh ta có ở đây không?”

“Có a, phái đến đây đều là người của tiểu thư a, những người ở Phi Vũ cung này đều nghe lệnh của tiểu thư.”

“Vậy mời anh ta đến đây.”

Đưa bản vẽ cho Tài Phùng, lại dặn dò thêm một lần nữa, giải thích cặn kẽ. Vốn dĩ muốn thiết kế theo phong cách thời thượng đơn giản một chút, nhưng suy nghĩ rồi cuộc đây vẫn là thời cổ đại, liền thiết kế theo phong cách khá thực nữ.

Ngày thứ ba, Tài Phùng đem quần áo và giày dép làm xong đến. Vũ Phi nhìn qua một lượt, giống hệt với tiêu chuẩn bản thân yêu cầu, hài lòng thưởng cho Tài Phùng một đỉnh vàng lớn.

Tắm rửa xong, mặc một chiếc váy liền thân màu hồng, phối với đôi xăng đan màu hồng, buộc tóc đuôi ngựa, đứng trước gương, hài lòng xoay người một vòng.

“Tiêu thư xinh đẹp quá a, quả là tiên nữ hạ phàm.” Thúy Thúy nhìn thấy cũng mê mẩn.

“Thế nào, cũng được đấy chứ, người có muốn thay đổi một không, Thúy Thúy?” Nhìn Thúy Thúy dụ dỗ.

Thúy Thúy tắm rửa xong, giúp Thúy Thúy mặc một bộ váy liền thân màu lục nhạt, phối với đôi xăng đan bằng lụa cùng màu, giúp Thúy Thúy sửa lông mày, cũng buộc tóc đuôi ngựa, tô vẽ trang điểm, vòng cùng thanh tú, so với trước đây, quả nhiên là thay da đổi thịt a.

Thúy Thúy nhìn mình trong gương, xúc động không nói lên lời, “Tiểu thư, đây có đúng là em không? Không phải em đang nằm mơ đấy chứ?”

“Cô tự véo mình một cái, là biết ngay có phải thật hay không!” Vũ Phi hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

“A, đau quá!” Là thật không phải mơ. Rồi cuộc tiểu thư có phải là phàm nhân không, lúc nào cũng làm cho người ta ngạc nhiên không thể tưởng tượng được. Thảo nào hoàng thượng lại yêu thương tiểu thư như thế.

“Thúy Thúy, chúng ta vào trong viện chơi đánh đu đi,” nói rồi nắm tay nhau bước ra ngoài.

Hai người một hồng một xanh, vui vẻ, xung quanh trăm hoa đua nở, cỏ cây xanh tốt, giống như tiên cảnh.

Trong lúc này, bỗng có ba người đàn ông bước tới. Họ nhìn hai người chơi đánh đu không chớp mắt, không hèn mà cũng dừng bước, sợ làm ảnh hưởng đến cuộc vui của hai người chủ tớ.

“Tiểu thư, hoàng thượng đến kìa.” Rồi vội vàng quỳ xuống, “Nô tì không biết hoàng thượng giá đáo, xin hoàng thượng định tội!”

“Đứng lên đi” cũng không nhìn Thúy Thúy lấy một cái, mà chỉ nhìn chăm chăm vào Vũ Phi. Mặc đồ màu hồng trông nàng càng đẹp hơn, từ trước đến nay chưa từng thấy cách ăn mặc như vậy, nhưng nó làm nền cho nàng khiến nàng càng xuất sắc: vòng eo thon gọn, đường cong gợi cảm, mái tóc dài óng mượt buộc lên đơn giản. Đối với Thanh Hạo mà nói thì đây thực sự là một sự cảm động chết người.

Nhìn thấy người trước mặt cười với mình, Vũ Phi chạy như bay đến, ôm chầm lấy đối phương, “Em rất nhớ anh.”

“Ta cũng vậy, Vũ Phi!” Nụ cười trên mặt Duệ Ngữ tràn đầy ánh dương.

Nhìn hai người ôm nhau, lạnh lùng nói: “Hai người không hiểu đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Thấy có người ngoài, Vũ Phi liền buông Duệ Ngữ ra.

Gương mặt người trước mắt quen quá a, đây không phải là người mặc áo đen mà cô cứu ở nhà trọ sao.

Người mặc áo đen thấy Vũ Phi nhìn mình, lập tức quỳ xuống: “Phong Nhãn đa tạ ơn cứu mạng của tiểu thư.”

Thúy Thúy đứng bên cạnh nhìn thấy Phong Nhãn mặt đỏ lên như quả táo.

11. Chương 11

“Có phải nàng chuẩn bị rời khỏi đây cùng Duệ Ngữ không?” Thanh Hạo quyến luyến nhìn Vũ Phi.

“Ừ, tôi thích tự do, không muốn bị nhốt trong lồng, ở đây không hợp với tôi.” Thanh Hạo, dù tôi rất thích anh, tôi cũng không thể chấp nhận vì tình yêu mà sa ngã, càng không thể san sẻ chồng mình với nhiều người phụ nữ khác.

“Vậy Duệ Ngữ hợp với nàng ư? Nước Thánh Nguyệt không phải là lồng ư? Lẽ nào Duệ Ngữ không nói với nàng chàng ta là thái tử của nước Thánh Nguyệt sao? Không nói với nàng chàng ta sắp đăng cơ làm hoàng đế sao?” Thanh Hạo hỏi lại.

“Những việc này tôi toàn toàn không biết, cũng chưa từng nghe anh ấy nói tới.” Vũ Phi nhàn nhạt trả lời, dường như việc này chẳng có quan hệ gì với mình.

“Phi Nhi, ta yêu nàng, ở bên ta được không?” Thanh hạo chân thành nhìn Vũ Phi.

“Thanh Hạo, chúng ta không hợp nhau, tôi đến từ đất nước của nữ nhân, ở chỗ chúng tôi một người đàn ông chỉ được phép lấy một vợ, tôi không thể chia sẻ người đàn ông mình yêu với nhiều người phụ nữ khác, anh hiểu không?”

“Nàng cũng yêu ta phải không, Phi Nhi, chỉ cần nàng ở lại, ta đảm bảo sau này ta tuyệt đối sẽ không nạp thêm phi tần khác nữa, không tiếp tục tuyển phi tử nữa, nàng muốn xuất cung đi chơi cũng được, bất kì yêu cầu nào của nàng ta cũng đều đáp ứng, chỉ cần nàng ở lại bên ta.” Thanh Hạo nhìn Vũ Phi thỉnh cầu.

“Trừ phi anh thề với trời, còn phải quỳ xuống cầu hôn tôi nữa, cầu hôn tôi lấy anh.”

“Được, ta xin thề. Phi Nhi, ta cầu hôn với nàng, xin nàng hãy lấy ta!” Nói rồi quả nhiên quỳ xuống.

“Đợi một lát, không phải quỳ cả hai chân như thế a, chỉ cần quỳ một chân là được rồi, đây là tập tục ở quê hương chúng tôi!” Thanh Hạo cứ theo lời mà làm.

“Được rồi, lần diễn tập này coi như anh qua, ngày mai mang đến đây mười một bông hoa hồng đỏ, chính thức cầu hôn tôi!” Không có hoa tươi, không có nhẫn cưới, không có thành ý như thế thì làm sao được.

“Vũ Phi, nàng đã quyết định, thì ta chúc phúc cho nàng, nếu sau này phải chịu bất kì ảm ức nào, hãy nhớ cầm cái này đến tìm ta, nhìn thấy lệnh bài như nhìn thấy ta.” Nói rồi đưa ột lệnh bài bằng ngọc tinh xảo.

“Cảm ơn anh, Duệ Ngữ, anh mãi mãi là người thân nhất của em.” Những giọt lệ như pha lê rơi đầy trên mặt.

12. Chương 12

Bảy ngày sau, ngày lành tháng tốt, tuyên bố với toàn dân thiên hạ: Sắc phong Tiêu Thị Vũ Phi là hoàng hậu Xích Nhật quốc, để mừng đại lễ này, miễn giảm thuế một năm, để tỏ sự khoan hồng, khâm thờ. (đọc điểm mục Trung văn cung cấp>.

“Chúng thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, tham kiến hoàng hậu, hoàn hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế. Chúc hoàng thượng, hoàng hậu mãi mãi hòa hợp, chúc nước Xích Nhật thiên thu vạn đại, thọ cùng thiên tề.”

“Sứ giả nước Thánh Nguyệt dâng lễ vật!”

“Sứ giả nước Tinh Thần dâng lễ vật!”

“Sứ thần nước Đông Doanh (Nhật Bản) dâng lễ vật!”

“Sứ giả Tỉ Lợi Thời (nước Bỉ) dâng lễ vật!”

“Sứ giả Sa Hoàng dâng lễ vật!”

Trung Thổ lấy nước Xích Nhật làm thủ lĩnh, nước Thánh Nguyệt và nước Tinh Thần phò tá. Nhưng Thanh Hạo rất hiểu ngoại giao, đem tơ lụa, lá trà ra ngoại quốc, đồng thời duy trì quan hệ tốt đẹp. Thời nước

Thánh Nguyệt và nước Tinh Thần quân vương đều phục tùng nước Xích Nhật, một là quy tắc tổ tiên để lại, hai là thực lực kinh tế và thực lực quân sự nước Xích Nhật đều vượt xa hai nước kia, nhưng đối với họ thì vẫn rất tôn trọng, nên giữa ba nước cũng không có vấn đề gì, bách tính ba nước cũng tự do qua lại. Nếu có ngoại địch xâm nhập, ba nước sẽ cùng chống lại kẻ thù chung!

Trong bữa tiệc chiêu đãi vào buổi tối, phi tần các cung lần lượt đến chúc mừng, thăm hỏi.

Yên Nhiên nương nương mặc một bộ voan tỵ sắc, đi đến phía trước: “Thần thiếp chúc hoàng thượng, hoàng hậu mãi mãi hòa hợp. Xin tha lỗi cho thần thiếp vô ý, cũng mặc bộ tỵ sắc vốn yêu thích nhất.”

Rõ ràng là cố ý để khiến ta xấu hổ, còn nói cái gì mà vô ý. Vốn chẳng muốn đôi co với cô, không ngờ cô lại khiêu khích trước, không lấy màu sắc ra, sau này làm sao có thể đứng vững được. Thế là nhân nhạ nói: “Em Yên Nhiên đừng bận tâm, cho dù đồng và vàng cũng đều là màu vàng, nhưng chất lượng thì khác biệt, ánh sáng của đồng cần đường hào quang của vàng.” Liếc về phía Thanh Hạo, rồi lại quét một lượt về phía các phi tần khác bên cạnh.

Thanh Hạo nhin cười, các phi tần khác ngồi bên cạnh cười Yên Nhiên tự rước họa vào mình, đồng thời cũng hiểu rằng: Vị hoàng hậu này ăn chay, tốt nhất là không nên động vào.

Yên Nhiên lung túng liền lui xuống phía dưới điện, rồi lườm a hoàn bên cạnh, nói nhỏ: “Đều là chủ ý thôi tha của người.”

Những phi tử khác nhất nhất chúc mừng, các cơ trên mặt Vũ Phi đều tê cứng, một hoàng hậu đoan trang thật khó làm a!

“Honorable empress, you are extremely beautiful in fact today!”

“Thưa hoàng hậu, hôm nay Người thực sự rất đẹp!” Sứ thần Tỉ Lợi Thời cung kính nói.

“HonorableBelgiumemissary, praising for thanking you! Also we e you arrving in here!”

“Thưa sứ giả Tỉ Lợi Thời, cảm ơn sự khen ngợi của ngài, hoan nghênh ngài đến đây!” Vũ Phi khách khí đáp lại.

Tiếp đó lại dùng tiếng Nhật, tiếng Nga lịch sự hàn huyên với các sứ giả khác mấy câu.

Việc này làm ỗi người có mặt trong điện kinh ngạc, vị hoàng hậu này không những đẹp như tiên trên trời, mà còn tài hoa không ai bì kịp, không những biết ngôn ngữ của ba nước, mà còn nói lưu loát như thế, không chỉ trong lòng đều thấy vô cùng khâm phục!

Vốn dĩ còn cười nàng thân thể không rõ ràng, là người xuất thân hèn kém cũng không dám xem thường vị hoàng hậu mới sắc phong này nữa. Ngay cả Thanh Hạo cũng ngạc nhiên, Phi Nhi tình quái này, rốt cuộc là còn bao nhiêu điều ta không biết, không hiểu nữa, yêu nàng chết đi được, nàng chính là tiên nữ mà trời ban cho ta, ta nhất định sẽ yêu thương nàng, bảo vệ nàng.

13. Chương 13

Ai da, một chết đi được, đây đâu phải là hôn lễ a, cực hình thì có a! Mông đau ê ẩm, cổ cũng bị đồ trang sức đè lên. Về đến phòng, tháo hết đồ trang sức ra, trèo lên giường chìm vào giấc ngủ.

Thanh Hạo bước vào nhìn thấy Phi Nhi như vừa được giải phóng trở về nằm trên giường, ngủ giống như một đứa bé gái. Biết chắc là nàng mệt lắm, dịu dàng cởi giày cho nàng, đắp lại chăn. Nhẹ nhàng hôn một cái, Phi Nhi cảm nhận được hơi thở của Thanh Hạo, đáp trả nhiệt tình người đàn ông mình yêu. Sự kết hợp hoàn hảo của đôi nam nữ tuyệt đẹp khắc họa một bức tranh tình yêu tuyệt vời.

Sự mê mị kéo dài nhiều lần làm Vũ Phi kiệt sức ngủ thiếp đi, ôm Phi Nhi thơm mềm trong lòng, gương mặt Thanh Hạo lộ ra sự dịu dàng khó thấy, sự ấm áp này dường như có thể làm tan chảy cả núi băng.

14. Chương 14

Không biết đã ngủ được bao lâu, Vũ Phi chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, nhìn dấu tích “yêu thương” của Thanh Hạo còn lưu lại trên người, gương mặt nhỏ chột ửng hồng, nhớ lại lúc cuồng nhiệt với Thanh Hạo, bất giác cổ họng khô rát, toàn thân nóng bừng.

“Hoàng hậu, người tỉnh rồi.” Thúy Thúy thấy Vũ Phi ngủ dậy, liền vui mừng cười.

“Thúy Thúy, tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Nương nương, người đã ngủ suốt một ngày một đêm rồi, mau tắm rửa thay đồ rồi còn đến thỉnh an thái hậu.” Chết rồi, sao lại ngủ quên được cơ chứ, quên phải đi kính trà thái hậu a.

“Thúy Thúy, sao không gọi tôi dậy a? Lần này thì chết rồi!” Vội vàng xuống giường, phần dưới của cơ thể sưng đau đến nỗi không dám xuống giường.

“Nương nương, là hoàng thượng dặn không cho gọi người dậy, nói người muốn dậy lúc nào cũng được, rồi cho người thông báo hoàng thượng và nương nương sẽ cùng đi kính trà, còn dặn em nói lại với nương nương, thái hậu đối với mọi người rất thân thiết nhã nhặn, sẽ không vì đến kính trà muộn mà không vui đâu, người đừng lo lắng.” Nói rồi đỡ Vũ Phi xuống giường.

Nghe Thúy Thúy nói, nỗi lo trong lòng cũng giảm đi vài phần. Thanh Hạo thực ra rất chu đáo, hiểu được tâm tư của phụ nữ.

“Mẫu hậu, hài nhi và Phi Nhi đến muộn, xin người tha tội.” Vũ Phi đi bên cạnh cũng ngại ngùng cúi đầu.

“Không sao, không sao, Hạo Nhi con đưa nhi nương ngoạn của ta đến thăm ta, ta làm sao lại trách tội chứ.” Nghe thấy lời nói hiền từ của thái hậu, Vũ Phi lập tức quỳ xuống, lấy trà cung nữ bên cạnh đưa cho, vui vẻ nói: “Tạ ơn mẫu hậu khoan dung, mời mẫu hậu dùng trà, đều tại con ham ngủ, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Nha đầu này quả là chân thành dễ thương, không giống với các phi tử khác. Từ hôm gặp cô ở hoa viên, trong lòng đã thích cô rồi, không ngờ lại thực sự trở thành người một nhà, Hạo Nhi quả nhiên là có mắt nhìn người.

Cầm cốc trà, tư thái phong nhã uống một ngụm: “Được rồi, đứng lên đi nha đầu, con nhìn kĩ xem, có nhận ra ai da không?”

Vũ Phi chớp chớp mắt, xem xét cẩn thận một hồi, “A, là người ư!” Vũ Phi vừa đứng lên lại lập tức quỳ xuống: “Mẫu hậu, con xin lỗi, là Vũ Phi không có mắt, tưởng rằng người không nói được, lại còn, còn...” “Còn về cho ta một bức tranh, ai da vô cùng thích a, là hôm đó ai da cầm ngừ, mới làm con hiểu lầm, nên sao có thể trách con được, mau bình thân.”

Thanh Hạo bên cạnh nghe không hiểu gì, thấy thái hậu thích thú nắm tay Vũ Phi từ từ đi ra cổng Trúc Lâm, Thanh Hạo liền đuổi theo, “Mẫu hậu sao lại bỏ rơi nhi thần, có Phi Nhi của người rồi, thì có thể vứt bỏ lão công bất cố của mình a!”

Nói rồi ba người cùng cười vui vẻ, thật là một bức tranh hạnh phúc.

15. Chương 15

Sau đại hôn lễ của hoàng thượng và hoàng hậu, hoàng thượng đêm đêm đều ở lại Phi Vũ cung, không bao giờ đến các cung điện khác một bước, mẹ đàn bà đáng chết, Yên Nhiên hận đến nỗi chân răng ngứa ngáy, mỗi ngày đều nguyện rửa Vũ Phi. Không dễ dàng gì đợi được hoàng thượng tan buổi triều sớm, hoàng

thượng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái. Tiêu Vũ Phi, là người chọc giận ta trước, đừng trách ta căm hận.

Lập tức bí mật triệu kiến cha mình cung bàn mưu tính kế.

“Yên Nhiên a, con thực sự muốn làm như thế, hoàng thượng biết được, thì chu di cử tộc a!” Vạn Phương nhìn cô con gái từ nhỏ đã được cưng chiều quen rồi.

“Cha à, con gái làm sao có thể chịu ầm ức như thế a. Cha rốt cuộc là có giúp con gái không?” Yên Nhiên nũng nịu nói.

“Được, cha giúp con, giúp con!” Vạn Phương không còn cách nào khác đành đồng ý.

Vũ Phi đang chú tâm cắt tỉa hoa hồng, Tiểu Bạch bên cạnh ngoan ngoãn nằm lên chân Vũ Phi. Từ lúc Vũ Phi cứu tiểu hồ ly được Thanh Hạo đem đến, con vật nhỏ này cả ngày chỉ ở trong Phi Vũ cung, không chạy lung tung. Vũ Phi vô cùng chiều chuộng nó.

“Nương nương, yến còn nóng hãy mau uống đi.” Thúy Thúy bưng khay bước vào.

“Em uống đi, uống rồi mới đẹp lên chút, để cho Phong Nhãn đại ca của em sớm cúi đầu dưới chân em.” Nhìn Thúy Thúy trêu chọc.

“Nương nương a, đừng lấy Thúy Thúy ra làm trò cười, cầu xin nương nương đừng có được không!” Thúy Thúy đỏ mặt nhìn Vũ Phi. Cho dù bề ngoài là chủ tớ, nhưng bên trong hai người đối với nhau như chị em tốt.

“Được rồi, không trêu em nữa!”

Vừa định đứng lên đem hoa hồng vừa tỉa xong cho vào lọ, đột nhiên cảm thấy tim rất đau, liền ngã xuống đất, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, Vũ Phi cảm thấy tim như bị dao đâm đau không chịu nổi, đau đến nỗi toát mồ hôi lạnh, cuối cùng chóng mặt ngất đi.

Thúy Thúy thấy vậy sợ hãi khóc to, vừa ôm chặt Vũ Phi đang co quắp, vừa hướng ra ngoài hét: “Mau truyền thái y a, hoàng hậu nương nương có chuyện rồi!”

16. Chương 16

Thanh Hạo đang trong buổi triều sớm nghe thấy có người đến bẩm báo Vũ Phi xảy ra chuyện, vội vàng bãi triều chạy như bay đến Phi Vũ cung.

“Thế nào rồi, Trương thái ý? Hoàng hậu nương nương mắc bệnh gì?” Thanh Hạo sốt ruột hỏi.

“Hoàng thượng, thần không chẩn đoán được nương nương mắc bệnh gì? Mạch đập vẫn rất bình thường, không có chút bất thường a.” Trương thái y không lý giải được trả lời.

“Mau truyền tất cả thái y đến đây, nếu hoàng hậu không tỉnh lại, các người đợi mà cáo lão về quê cả đi!” Thanh Hạo giận dữ nói.

Nhìn Vũ Phi nằm trên giường bất tỉnh, gương mặt nhợt nhạt không có chút huyết sắc, tim Thanh Hạo cũng đau nhói. Phi Nhi, xin nàng hãy tỉnh lại, đừng dọa ta nữa a. Nắm bàn tay lạnh ngắt của Vũ Phi, Thanh Hạo cảm thấy từ trước đến nay chưa từng bất lực đến thế, dù nắm trong tay quyền lực thiên hạ, nhưng lại không có cách nào làm cho người mình yêu tỉnh dậy.

Nghe được tin hoàng hậu hôn mê, Yên Nhiên vui đến nỗi cười đến mặt mày biến dạng! Tiêu Vũ Phi, bấy ngày sau ngươi hãy đợi mà đi gặp Diêm Vương đi! Ta để ngươi huênh hoang, để ngươi đắc ý, để ngươi ngạo mạn, đây chính là kết cục của kẻ đối đầu với Vạn Yên Nhiên ta.

Đã sáu ngày rồi, Vũ Phi vẫn hôn mê, nước nhỏ giọt chưa tận, nếu cứ như thế này thì hương tiêu ngọc tổn (người con gái trẻ đẹp nhưng chết yếu), dù bất kì ai khuyên giải, Thanh Hạo vẫn ở bên cạnh Vũ Phi, không chịu về nghỉ ngơi, Thúy Thúy cũng đau lòng khóc đến sưng cả hai mắt.

Phong Nhãn thấy hoàng thượng ngày một tiêu tụy, người trong tim Thúy Thúy cũng khóc đến chết đi sống lại, hoàng hậu lại là ân nhân cứu mạng của mình, cũng hận trời quá vô tình, rất muốn người nằm trên giường kia là chàng, để báo đáp ân tri ngộ (trọng dụng) của hoàng thượng, và ân cứu mạng của hoàng hậu.

17. Chương 17

“Bà nội, bà hãy cứu Vũ Phi đi, tôn nhi xin bà đấy, chị ấy không những cứu mạng của tôn nhi, mà còn đối xử với tôn nhi rất tốt, lại là người lương thiện, nếu bà không cứu chị ấy, cháu cũng không muốn sống nữa.” Một tiểu nữ nhi khoảng tám chín tuổi cầu xin một người phụ nữ trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi.

“Linh Lung a, quần chuyện riêng tư dưới phạm trần là phải chịu phạt đó, không phải là bà nội không muốn cứu ân nhân của cháu.” Người phụ nữ thất vọng nói.

“Nếu như bà không cứu, vậy thì cháu sẽ nhả nội đơn ra cho Vũ Phi!” Tiểu nữ hài hăm dọa nói, nhưng lại không có ý đe dọa chút nào.

“Linh Lung a, tuyệt đối không được a, cháu chưa thực hành đủ, nhả nội đơn, cháu sẽ bị hồn xiêu phách tán a!” Người phụ nữ vội vàng khuyên nhủ.

“Bà nội, chẳng phải là bà thường dạy cháu, đó sao! Còn nói mình thường làm việc thiện, sao bà lại quên rồi?” Nói rồi khóc ô ô.

“Được, được, được, bà cứu, bà cứu, được chưa nào?” Nghe thấy lời bà nội nói, tiểu nữ hài đang khóc cười ngay.

“Khởi bẩm hoàng thượng, ngoài cung có một người phụ nữ trung niên, nói rằng có thể cứu chữa cho hoàng hậu nương nương.” Một tên hậu vệ quỳ dưới đất nói.

“Mau mời vào!”

“Người có thể cứu hoàng hậu? Người hiểu y thuật? Trẫm làm sao có thể tin được người?” Thanh Hạo nghiêm nghị dò xét người phụ nữ trung niên.

“Hoàng thượng, tuy thảo dân không hiểu y thuật, nhưng chắc chắn có thể cứu được hoàng hậu nương nương, thái y trong cung của ngài tinh thông y thuật, nhưng có cách làm hoàng hậu tỉnh lại?” Người phụ nữ cũng không tức giận, mỉm cười trả lời.

“Vậy thì được, trẫm tin người!”

Người phụ nữ nhắm nghiền hai mắt, nhẹ nhàng bắt mạch, rồi lập tức đứng dậy, lấy ra một viên đơn dược, “Chỉ cần cho hoàng hậu dùng viên đơn dược này với nước sương sớm, bảy canh giờ sau sẽ tỉnh lại.”

“Sương? Bây giờ là ban ngày, đi đâu lấy sương a!” Thúy Thúy đứng bên cạnh vội vàng hỏi.

“Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị ở đây rồi!” Nói rồi đưa cho Thúy Thúy một chiếc bình sứ.

“Người muốn trẫm thưởng gì cho người?” Thanh Hạo vạn phần cảm kích hỏi.

“Hoàng thượng, tha tội cho thảo dân nói thẳng, tuy ngài mất sáng trông khắp thiên hạ, nhưng lại không nhìn thấy sóng lớn cuộn cuộn chôn hậu cung này! Sau này vẫn phải bảo vệ tốt cho hoàng hậu nương nương, tục ngữ có câu nhìn thấy súng thì dễ thoát, mũi tên ẩn thì khó phòng, lần này nương nương trúng phải tà chú, nếu trong vòng bảy ngày không được giải, đến lúc đó Đại La thần tiên hạ phạm cũng không cứu được!” Người phụ nữ cười nói, cũng không cần phần thưởng gì.

18. Chương 18

“Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương tỉnh rồi!” Thúy Thúy nhìn thấy Vũ Phi tỉnh lại, vội vàng vui vẻ gọi hoàng thượng.

Thanh Hạo thấy Vũ Phi tỉnh lại, kích động ôm chặt Vũ Phi vào lòng, nếu không phải là Thúy Thúy nhắc cơ thể Vũ Phi còn yếu, thì Thanh Hạo đã vui quá mà quên mất Vũ Phi đã hôn mê sáu ngày sáu đêm rồi.

Trải qua một đợt điều dưỡng, Vũ Phi hồi phục lại sức sống như thường, trong cung buồn chán thật là vô vị. Thanh Hạo bận buổi triều sớm, phê duyệt tấu trình. Bản thân ngoài việc sáng sớm đi lấy sương, đắp mặt nạ, nói chuyện phiếm với Tiểu Bạch, thì lại cùng Thúy Thúy nhìn nhau ngẩn người. Muốn đi thăm thái hậu, lại sợ làm phiền người thanh tu.

“Hoàng hậu nương nương, một tháng nữa là thượng thọ thái hậu, người có muốn chuẩn bị chút lễ vật không a? Đại lễ lần này các vương công đại thần đều mừng quà thượng thọ, nhưng các phi tần hậu cung ngoài tặng quà ra thì còn phải biểu diễn ca vũ nữa.” Thúy Thúy nói.

“Đương nhiên là phải chuẩn bị, Thúy Thúy em có muốn xuất cung không a?”

“Muốn thì muốn, nhưng người là hoàng hậu không thể tùy tiện xuất cung.” Thúy Thúy thất vọng nói.

“Việc này em không phải bận tâm, ta có cách để hoàng thượng đồng ý.” Vũ Phi hưng phấn nói.

“Giúp thái hậu chuẩn bị đại thọ là việc nên làm, nhưng xuất cung thì không được!” Thanh Hạo vừa mở miệng đã phản đối.

“Thanh Hạo, sao anh lại có thể nói mà không suy nghĩ thế a, lúc anh cầu hôn em đã hứa gì rồi!” Vũ Phi giận dữ hỏi lại.

“Ta chỉ lo lắng cho sự an toàn của nàng, quan trọng nhất là không được gặp nàng ta không đành lòng a!”

“Em bảo trọng, trong vòng mười ngày nhất định sẽ quay về, được không? Xin anh đấy, anh yêu”. Vũ Phi nũng nịu nói.

“Thật là hết cách với nàng, vậy thì để Phong Nhãn cùng bốn hộ vệ nữa đi bảo vệ nàng, đem thêm vài cung nữ nữa hầu hạ.”

“Em sẽ âm thầm xuất cung, chỉ cần đem theo Phong Nhãn và Thúy Thúy là được rồi, như thế sẽ không có ai biết em xuất cung. Cũng không phạm quy tắc của tổ tiên, với bên ngoài chỉ cần nói em thanh tu cùng thái hậu một tháng! Chủ ý của em không tồi chứ.”

“Nàng là quý chủ ý, nhưng nàng phải bồi thường cho ta trước đã, tối nay ta muốn bù cả mười ngày nữa.” Thanh Hạo sắc sắc nhìn Vũ Phi.

Hoàng hậu thủ dụ (chỉ thị viết tay): Bản cung phải cùng thái hậu thanh tu mười ngày, bất cứ chuyện gì cũng không được phép làm phiền.

Hộ vệ của thái hậu cũng nhận được mật lệnh: Không thấy lệnh bài của hoàng thượng ai cũng không được phép đặt chân vào một bước.

Hôm sau trời vừa sáng, ba người cải trang thành hộ vệ vội vàng xuất cung.

19. Chương 19

Không khí bên ngoài vẫn là trong lành hơn, trên đường đi Vũ Phi và Thúy Thúy nói nói cười cười, chỉ là từ trước tới nay Phong Nhãn ít nói, nhin rất tốt, giống như là lúc nào cũng phòng bị thích khách vậy.

Bốn ngày sau, cuối cùng cũng đến núi Tiên Trà, hào hứng đi đến căn nhà gỗ nhỏ, nhưng không thấy Dạ lão bá và Dạ đại nương đâu cả, chỉ thấy để lại một mảnh giấy có chữ: Nha đầu Vũ Phi, ta và lão nương đến chỗ con trai ở, nếu có duyên sẽ gặp lại, nhất định phải uống với nhau vài chén. Dạ bá!

Dù có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến họ đến chỗ con trai, có người chăm sóc, so với việc sống trên núi này giao thông khó khăn thì vẫn tốt hơn, thì trong lòng cũng được an ủi nhiều.

Thế là cũng viết lại mấy chữ: Dạ bá, cháu ghé qua đây rồi, nếu có duyên sẽ đoàn tụ, nhất định không say không về!

Lệnh cho Phong Nhãn và Thúy Thúy đợi trong nhà, còn mình đi vào sơn động, từ trên xe lấy ra túi mỹ phẩm, và cây violon, còn có sô cô la, mì ăn liền.

Về đến căn nhà gỗ, lệnh cho Thúy Thúy nhóm lửa đun nước nóng, nói phải xuống bếp.

Bưng lên một bình trà, một tô mì nóng hổi, hương thơm bay khắp chốn.

“Wa, nướng nướng, sao Người làm mì nhanh như thế, lại còn không nhìn thấy Người và mì, cán bột mì a?” Thúy Thúy không hiểu hỏi.

“Ta biết biến hóa a, mau ăn đi, để lát nữa ăn là không ngon đâu, ngay cả hoàng thượng cũng chưa từng ăn qua!” Vũ Phi đắc ý nói.

Bản thân cũng lâu lắm rồi không ăn mì ăn liền rồi, tự tay làm một bát trước. Thúy Thúy và Phong Nhãn cũng cùng ăn.

“Thực sự rất ngon, em từ trước đến giờ chưa được ăn món mì nào ngon như thế.” Thúy Thúy lớn tiếng nói.

“Thật a, nướng nướng, tay nghề của Người quả là tốt, nếu hoàng thượng nếm thử nhất định sẽ khen không gót lời.” Phong Nhãn chân thành nói.

“Yên tâm đi, sau khi về cung, hoàng thượng cũng sẽ có phần! Người thật là trung thành và chu đáo a, ăn một bát mì mà cũng nghĩ đến hoàng thượng!” Thấy tâm tư mình bị hoàng hậu thấy rõ, Phong Nhãn cười lung tung.

Lại nói, Vạn Yên Nhiên bên này nghe nói bệnh tình hồi phục, thì vừa sợ vừa hận a, sợ rằng nếu điều tra ra được nàng là chủ mưu, thì liên lụy đến cử tộc, hận rằng lời nguyện này chỉ có thể đối phó với một người chỉ có thể dùng một lần, không ngờ cô ta cũng thật là tốt số, lại có cao nhân đến cứu.

Nhân lúc hoàng hậu thanh tu, nàng lại có chủ ý, tính toán cả nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ ra một kế!

20. Chương 20

Ngự thư phòng – cung Xích Nhật

“Hoàng thượng, thần thiếp biết hoàng hậu thanh tu, không có thời gian chăm sóc hoàng thượng, thần thiếp tự tay hầm canh sâm nhung, hoàng thượng uống đi cho nóng!” Thanh Hạo thấy thành ý của Yên Nhiên, không thể từ chối, liền cầm lấy bát canh uống cạn.

Yên Nhiên thấy hoàng thượng uống canh, trong lòng vô cùng đắc ý.

Một lúc sau, Thanh Hạo cảm thấy hơi buồn ngủ, “Yên Nhiên, trẫm muốn đi nghỉ, nàng cũng về nghỉ sớm đi.”

Hoàng thượng, đêm nay để thần thiếp hầu hạ Người nhé.

Thanh Hạo vừa định từ chối, thì thấy Vũ Phi đứng trước mặt, mỉm cười nói với chàng rằng nàng hầu hạ chàng đi nghỉ. Mừng rỡ ôm chặt Vũ Phi trước mặt, hỏi: “Phi Nhi sao nàng về nhanh thế.” “Thần thiếp nhớ hoàng thượng, cho nên về sớm một chút.” Nói rồi dìu hoàng thượng đến Lưu Vân cung.

Thanh Hạo thô bạo kéo quần áo Yên Nhiên, động tác mạnh mẽ khiến nàng rên rỉ hết lần này đến khác, thở hổn hển, ham muốn kìm nén mấy tháng trời cuối cùng cũng có thể giải phóng, phóng đảng hét: “Hoàng thượng, mạnh thêm chút nữa, thần thiếp nhớ hoàng thượng chết đi được.” “Phi Nhi, mới mấy ngày không gặp, sao nàng lại biến thành phóng đảng như thế, nhưng ta vẫn thích dáng vẻ xấu hổ của nàng.”

Nghe thấy hai chữ Phi Nhi, lửa dục vọng của Yên Nhiên tan đi một nửa, Tiêu Vũ Phi, ta và người không thể hòa hợp được, không ngờ Vạn Yên Nhiên ta lại phải dựa vào Vong Ưu Tấn để mê hoặc hoàng thượng, đây chẳng khác gì quả người ban cho. Ta tự hỏi không biết nếu người chết rồi, ta thề rằng nếu không đạt được mục đích quyết không buông tay.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Hạo tỉnh lại, nhìn Yên Nhiên nằm bên cạnh, ngạc nhiên sao mình lại đến Lưu Vân cung, về chuyện tối hôm qua, chỉ nhớ được một ít tình tiết: Yên Nhiên đến đưa canh, bản mình buồn ngủ, kích thích điên cuồng... những cái khác thì chẳng có ấn tượng gì nữa.

Lúc này Yên Nhiên cũng tỉnh dậy, ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn hoàng thượng “Hoàng thượng, đêm qua Người đối với thần thiếp chẳng dịu dàng chút nào cả, muốn thần thiếp mấy lần, bây giờ phần dưới của thần thiếp đau chết đi được.”

Nghe thấy lời Yên Nhiên, Thanh Hạo bỗng nhiên cảm thấy có lỗi với Phi Nhi, bản thân đã thề rồi, sao mới có mấy ngày mà đã không giữ được, trong lòng cũng tự trách mình.

“Người đâu, thay đồ cho trẫm.” Không thèm nhìn Yên Nhiên lấy một cái, vội vàng rời đi.

Yên Nhiên thấy hoàng thượng không thèm nhìn mình lấy một cái liền quay người rời đi, cơn giận dữ trong lòng cháy bùng bùng lại càng sôi lên.

21. Chương 21

Sau chuyến đi dài, cuối cùng cũng về đến hoàng cung, cho dù Thanh Hạo có van xin lấy lòng như thế nào, cũng không thèm để ý đến chàng, lúc nào cũng bận rộn chuẩn bị đại lễ cho thái hậu.

“Tập lại một lần nữa!” nghe thấy lệnh của Vũ Phi, tứ nam tứ nữ tiếp tục nhảy theo nhạc.

Cuối cùng đại công cáo cũng thành rồi! Công sức mấy ngày nay cuối cùng cũng không bị mất trắng.

Chính điện – Xích Nhật cung, lễ mừng thọ thái hậu

Sau khi văn võ bách quan hành lễ xong, cuối cùng cũng đến tiết mục mọi người chờ đợi: Ca múa mừng thọ.

Các phi tần khác hầu hết đều biểu diễn múa lụa, múa phi thiên, văn võ bách quan xem múa mê mẩn. Vạn Yên Nhiên nhìn khinh bỉ, tia tốt tử mẫn, lát nữa sẽ cho các người thấy thế nào gọi là “múa”.

“Thần thiếp Yên Nhiên, cung chúc mừng thọ thái hậu, mãi mãi xinh đẹp, sức khỏe dồi dào! Đặc biệt múa một điệu để mừng thọ thái hậu!” Nói rồi liếc mắt tấn tỉnh hoàng thượng.

Nhạc khúc cất lên, Yên Nhiên cũng múa theo nhịp tiết tấu, quả nhiên là quyến rũ hấp dẫn, làm tâm thần người ta khó tả. Nhìn xung quanh, thấy ánh mắt bị mê hoặc của mọi người, Vạn Yên Nhiên cười đắc ý, động tác thu mình hoàn mỹ, kết thúc màn biểu diễn.

“Yên Nhiên múa quả là rất đẹp, hể xem là biết kinh nghiệm rất thâm hậu, người đâu, thưởng năm trăm lạng vàng.” Thái hậu vui vẻ nói.

“Da tạ thái hậu ban thưởng.” Vạn Yên Nhiên hài lòng lui xuống. Màn biểu diễn cuối cùng là của Tiêu Vũ Phi, hừ, ta rất muốn xem hôm nay người diễn trò gì để chúc thọ thái hậu. Lập tức khiêu khích nhìn sang phía Vũ Phi.

Cảm thấy từ xa có ánh mắt không thân thiện, Vũ Phi cũng không thềm bận tâm, nụ cười vẫn luôn luôn hiện trên mặt.

“Thần thiếp Vũ Phi chúc mẫu hậu: niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữ kim triều (mỗi năm đều có ngày này, mỗi tuổi đều có tiệc như thế này). Nói rồi “bốp bốp” vỗ tay hai cái.

Chỉ thấy hai cung nữ đẩy một chiếc xe gỗ vào, xung quanh chiếc xe được trang trí bằng hoa hồng đỏ, lam khác nhau, ở giữa chiếc xe bày một thứ hình tròn tầng tầng giống như tháp, bên trên chèn thêm các loại nến đủ màu sắc, kèm theo bài hát “Happy birthday” từ từ đến trước chỗ ngồi của thái hậu.

“Mẫu hậu, đây là phong tục của quê hương con, sinh nhật thì đều phải ước, thổi nến, cắt bánh ga tô. Như vậy ước nguyện sẽ trở thành hiện thực.”

Nhìn chiếc xe hoa ngũ sắc trông rất vui mắt, nhìn chiếc bánh ga tô từ trước đến nay chưa từng thấy qua, nghe tiết tấu đặc biệt của bài hát, mọi người vừa kinh ngạc khâm phục, vừa ngưỡng mộ. vui nhất tất nhiên là thái hậu và hoàng thượng rồi, Vũ Phi này a, còn hơn cả quỳ.

Ăn bánh ga tô, quần thần lần lượt lộ thần sắc kinh ngạc, từ trước đến nay chưa từng ăn qua món điểm tâm vừa thơm ngọt vừa mềm vừa vào cho vào miệng lập tức tan ra như thế, có cơ hội nhất định thỉnh giáo hoàng hậu nương nương bí quyết cánh làm mới được.

“Hoàng hậu nương nương, lễ vật của người không chỉ có món điểm tâm này chứ?” Yên Nhiên cố ý nói.

“Đương nhiên rồi, để chúc thọ thái hậu, đương nhiên phải chuẩn bị tốt mới phải, không những phải long trọng, mà nhất định phải mới, phải lạ, phải đặc biệt nhất.” Nói rồi lại “bốp bốp” vỗ tay hai cái.

Chỉ thấy bốn cung nữ kéo theo một tấm màn trướng, đi đến vị trí trung tâm thì dừng lại, cũng không biết trong tấm màn trướng có thứ cổ quái gì, tất cả mọi người đều nhìn tấm màn trướng vẻ chờ đợi.

Bỗng nhiên, Phong Nhãn dùng khinh công từ trong màn trướng bay ra, đồng thời mở màn trướng ra.

Chỉ thấy trong màn trướng có bốn nam bốn nữ, đeo mặt nạ lông vũ, nam nữ tương ứng xếp thành bốn nhóm, đứng theo hình chữ nhật.

Lại nhìn đến trang phục của bọn họ, nam mặc áo đuôi tôm màu tím đậm, bên trong mặc áo sơ mi màu trắng. Nữ đều mặc váy cổ thấp ngắn đến đầu gối, trên thân váy đều gắn đầy ngọc và trân châu, phản chiếu ánh sáng. Tóc của nữ búi cao, kẹp bằng cặp đơn giản, bên trên gắn lông vũ nhiều màu. Nữ quay người lại eo sắp rớt xuống thì được tay của nam đỡ lấy. Tạo hình kì quặc thu hút tất cả con mắt và hơi thở của mọi người.

“Music” Vũ Phi lên tiếng hạ chỉ.

Lập tức khúc Waltz vang lên, bốn đôi nhảy cũng nhảy theo tiết tấu, động tác trơn chu mềm mại, giống như ánh sáng chói chiếu lên người, giống như ráng mây rực rỡ. Các đôi không ngừng xoay vòng, váy múa không ngừng đu đưa. Trong cái hoang dã kèm theo sự cao quý, trong cái thoải mái kèm theo sự trang trọng.

Những người có mặt, có người thì trở mắt ra nhìn, có người thì nhìn đến nổi mắt phát sáng, người ngồi trên ghế cũng bất giác ngưng đưa theo giai điệu, thái hậu và hoàng thượng mắt không rời khỏi kiệt tác của Vũ Phi, ngay cả Vạn Yên Nhiên cũng nhìn đến nổi ngây người.

Sau điệu Waltz, mọi người vẫn đắm chìm trong cảm giác lâng lâng, một lúc lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

22. Chương 22

“Mẫu hậu, có phải Người quên điều gì không a?” Thanh Hạo nhắc thái hậu.

“À, phải rồi, ai da xem đến nổi mê muội rồi, đến đây, thưởng hai trăm lạng vàng, một miếng ngọc Phỉ Thúy Như Ý, một viên dạ minh châu.” Thái hậu vui vẻ nói.

“Tạ ơn mẫu hậu ban thưởng.”

“Hoàng thượng, thái hậu, điệu múa này rất đẹp, âm nhạc cũng rất hay, nhưng không phải là do bản thân hoàng hậu dâng a, đã là mừng thọ thái hậu, về lý mà nói thì nên tự mình làm mới phải a.” Vạn Yên Nhiên vẫn không từ bỏ hy vọng nói.

“Yên Nhiên, múa là do hoàng hậu đích thân biên đạo, nhạc cũng là do hoàng hậu đích thân phổ, như vậy vẫn không phải là do đích thân hoàng hậu làm sao?” Thanh Hạo không vui nói, Vạn Yên Nhiên này lại dám bới móc.

“Hoàng thượng, ai mà biết được có phải là sau lưng hoàng hậu có cao nhân chỉ điểm cũng không nói chắc được.” Vạn Yên Nhiên vẫn kiên quyết không buông.

“Hoàng thượng, em Yên Nhiên đã nói như vậy rồi, em đành phải thể hiện bản thân mình thôi.” Liền ra ám hiệu cho Thúy Thúy.

“Hoàng hậu nương nương, đàn của Người.” Thúy Thúy đưa vật phẩm lên.

Cầm lấy violon, tư thế kéo tao nhã, khúc nhạc “Sơn Phàm Phàm hoa nở rực rỡ” bay vào tai của mỗi người, cũng làm rung động linh hồn của mỗi người.

Giai điệu như vậy, âm thanh như thế, đỉnh cao của nghệ thuật là lúc người và đàn cùng hòa làm một, làm cho những người có mặt rất ấn tượng, ngay cả các âm sư cung đình cũng thấy hồ thẹn.

“Em Yên Nhiên, em thấy còn gì không thỏa đáng không?” Gương mặt Vũ Phi như gió xuân, phát huy cao độ sự tường tận thấu đáo với thái hậu.

“Đương nhiên là không thỏa đáng, nhạc khí mà hoàng hậu nương nương dùng, chúng tôi đều chưa từng thấy qua, ai mà biết được có phải là có gì đó bí ẩn hay không?” Vạn Yên Nhiên hôm nay không muốn nể nang gì mà công kích đây.

Thái hậu bên cạnh cũng đã nhìn ra: “Yên Nhiên, đủ rồi đấy!”

Văn võ bách quan cũng bật cười vị Yên Nhiên nương nương này không hiểu đạo lý, không biết tốt xấu. Trong lòng đều đổ về hướng hoàng hậu. Hoàng hậu không những tài hoa xuất chúng, dung mạo mê hồn, lòng độ lượng cũng khiến cho tất cả nam nhân khâm phục.

“Mẫu hậu bớt giận, dù là lễ mừng thọ của Người, biểu diễn nhiều tiết mục cho vui cũng là việc nên làm.” Quay sang nhìn về phía Vạn Yên Nhiên, “Em Yên Nhiên, vậy em hãy chọn một loại nhạc khí, rồi chọn một khúc nhạc, chúng ta luyện tập một chút, thế nào?” Vạn Yên Nhiên là người quá đáng như thế, đừng trách ta không cho người đường lui.

“Vậy được, nghe theo lời hoàng hậu.”

“Người đâu, mang đàn của ta đến đây.” Tiêu Vũ Phi, ta từ nhỏ đã luyện đàn, trong thiên hạ, e rằng chẳng có ai có thể vượt qua kỹ thuật của ta, người lại muốn, ta sẽ cho người mở rộng tầm mắt.

Quả nhiên, kỹ thuật đàn của Vạn Yên Nhiên rất tuyệt, như mây trắng nhẹ nhàng bay, tất cả những người có mặt đều toát mồ hôi thay cho hoàng hậu nương nương. Âm tiết cuối cùng, Vạn Yên Nhiên cố ý dùng lực rất mạnh, làm đứt dây đàn, nhưng vẫn không làm ảnh hưởng đến bài biểu diễn của nàng. Đây rõ ràng là làm khó Vũ Phi, để cho nàng không chiến cũng bại.

23. Chương 23

Vũ Phi không chần chừ đi đến trước đàn, ngồi xuống.

“Hoàng hậu, đàn đứt mất một dây, dù nàng có là thần tiên trên trời cũng khó mà tấu được, vậy thì miễn đi, lần sau có cơ hội sẽ luyện tiếp.” Thanh Hạo vội vàng nói, bởi vì dù có đổi một dây đàn khác, thì cây đàn này cũng không có được âm chất như ban đầu, đạo lý này ai cũng hiểu. Huống chi không biết kỹ thuật đàn của Vũ Phi rất cuộc bằng mấy phần của Yên Nhiên.

“Hoàng thượng, âm nhạc chân chính là dùng tim để diễn tấu, còn ngón tay và dây đàn chỉ có tác dụng hỗ trợ thôi, đàn đứt một dây, không biết chừng cũng có thể diễn được âm tấu hay hơn.” Cười trả lời Thanh Hạo, biết Thanh Hạo không muốn nàng bị Yên Nhiên làm khó, nhưng tự tin kỹ thuật đàn của mình tuyệt đối còn hơn cả Yên Nhiên, nên an ủi.

Nhẹ nhàng gảy một dây đàn, nụ cười trên mặt, động tác ưu mỹ như bướm nhảy múa trên đàn, âm tấu so với Vạn Yên Nhiên còn hay hơn gấp đôi, thang âm so với Vạn Yên Nhiên chuẩn xác hơn, rõ ràng hơn, khúc điệu cũng khí thế hơn hẳn so với cô ta tấu.

Không cần phải bình luận, tự nhiên phân rõ người thắng kẻ bại, ánh mắt quần thần bay về phía Vạn Yên Nhiên, chỉ thấy lúc này mặt cô ta một bên đỏ một bên trắng, không chịu được bước lên phía trước, “Hoàng hậu nương nương cảm nghệ cao siêu, Yên Nhiên thực lòng bái phục.”

Quần thần cũng lần lượt ca ngợi, hoàng hậu nương nương quả là tài hoa xuất chúng, cảm nghệ cao siêu a.

Thái hậu cũng vui đến nỗi không ngớt khen ngợi, trong lòng hoàng thượng thầm nghĩ: Phi Nhi, nàng càng ngày càng như một câu đố.

Buổi tối – Phi Vũ cung

“Phi Nhi, nàng còn có bao nhiêu chuyện mà ta không biết a? Càng ngày ta càng sợ hãi, điệu múa nàng biên đạo, nhạc cụ nàng chơi, còn cả khúc điệu của nàng nữa, đều không có trong triều đại của chúng ta, rốt cuộc nàng đến từ đâu? Ta thực sự rất sợ bỗng nhiên có một ngày nàng ra đi, mà ta lại không thể tìm thấy nàng.” Thanh Hạo anh tuấn yêu chiều ôm chặt khuôn mặt không trang điểm của Vũ Phi, Vũ Phi lúc này mái tóc dài buông xuống thân sau, dáng vẻ yêu kiều đáng yêu.

“Thanh Hạo, nếu như có một ngày em đột nhiên biến mất, trở về một nơi khác thuộc về em, anh có ở vậy đến già không?” Bỗng dưng nghiêm túc nhìn Thanh Hạo.

“Phi Nhi, nàng đang nói gì thế, ta không cho phép nàng ra đi, nếu nàng thực sự biến mất, cho dù tới cùng trời cuối đất ta cũng sẽ tìm nàng.” Gương mặt nghiêm túc nhìn vào mắt Vũ Phi.

“Yên tâm, Thanh Hạo em sẽ không rời xa anh đâu, anh là người đàn ông em yêu nhất trong cuộc đời này, anh đối với em mà nói, không phải hàng thượng, chỉ là người em tin cậy, muốn dựa vào, Em muốn anh là chồng em, chúng ta cùng nhau sống đến già, nhìn con của chúng ta từ từ trưởng thành. Nỗi lòng của em, suy nghĩ của em anh có thể hiểu được không?”

“Ta hiểu tâm ý của nàng, Thanh Hạo ta xin thề, đời này kiếp này chỉ cần Vũ Phi nàng là người phụ nữ duy nhất.”

24. Chương 24

“Cung hỉ Yên Nhiên nương nương, người có mang rồi.” Nghe thấy lời của Trương thái y, Vạn Yên Nhiên kích động đến rơi lệ, ta mang thai rồi rồi, lần này chắc chắn hoàng thượng sẽ lại sủng ái ta, chôn hậu cung chính là mẫu bằng tử quý (mẹ dựa vào đứa con có danh phận cao quý).

“Khởi tẩu hoàng thượng, Yên Nhiên nương nương có mang rồi.” Nghe được câu nói này, hai người đều kích động, Thanh Hạo đang phê duyệt tẩu trình trước tiên là vui mừng, nhưng lại lo lắng nhìn sang vẻ u ám của Vũ Phi.

Vũ Phi vờ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Hoàng thượng, chúng ta đi thăm em Yên Nhiên đi.”

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu.” Yên Nhiên đứng lên hành lễ. Quả nhiên, không chỉ hoàng thượng đã nhanh chóng nhận được tin liền vội vã đến thăm, ngay cả Tiêu Vũ Phi người cũng phải đến thăm sao. Nghĩ đến đây liền cười đắc ý.

“Không cần đa lễ, mau bình thân, cần gì thì cứ phân phó, quan trọng nhất là dưỡng thai cho tốt.” Thấy Thanh Hạo quan tâm đến đứa trẻ trong bụng Yên Nhiên như vậy, Vũ Phi bỗng dưng cảm thấy thương xót cho tình yêu của mình.

“Hoàng thượng, bây giờ mới có hai tháng thôi, không cần vội. Thái y nói phải nghỉ đi lại vận động trong phòng, thai nhi mới khỏe mạnh.”

Nghe thấy lời của Vạn Yên Nhiên, Tiêu Vũ Phi như có tiếng sét giữa trời quang, hai tháng, vậy không phải là chuyện trước ngày mừng thọ thái hậu vài hôm sao? Thanh Hạo, anh lại lừa dối tôi nói chỉ yêu một mình tôi, chỉ cần tôi là người phụ nữ duy nhất, vậy việc này phải giải thích thế nào đây? Nghĩ đến đây, Vũ Phi nước mắt giàn giụa rời khỏi Lưu Vân cung.

Thấy Vũ Phi bỏ đi, Thanh Hạo vội vã đuổi theo.

“Vũ Phi, nàng mở cửa ra, nghe ta giải thích.” Mặc cho Thanh Hạo có gọi cửa như thế nào, Vũ Phi đều mặc kệ, một mình ủ rũ rơi lệ, cũng không nói năng gì.

Tiêu Vũ Phi, mày là đứa đại nghịch, sao lại tin anh ta chứ, anh ta là hoàng thượng, sao lại có thể chỉ cần một người phụ nữ là mày, trong mắt đế vương, thì làm gì có tình yêu chân thật, cho dù có, thì cũng như hoa quỳnh nở thôi. Khi dung nhan không còn nữa, đến lúc sẽ có người con gái dung mạo trẻ đẹp khác vào cung, Thanh Hạo anh có thể giữ được không, nghĩ đến đây, lại tự cười chế giễu mình quá ngây thơ.

Ba ngày, Vũ Phi không ăn không uống, cũng không gặp bất kỳ ai. Cô biết là ngày nào Thanh Hạo cũng đến, chỉ là không lên tiếng, Thụy Thụy cũng canh cửa được ba ngày. Xem ra trong cung này, người đáng tin cậy nhất chỉ có Thụy Thụy.

Vũ Phi giam mình trong phòng ba ngày, cuối cùng cũng nghĩ thông rồi, vốn dĩ mình không thuộc về nơi đây, thì cũng không nên ở lại đây, xem ra đã đến lúc cô rời khỏi đây rồi.

“Thụy Thụy, ta muốn một mình xuất cung, sẽ không bao giờ trở lại đây nữa, sau này em phải sống cho tốt nhé. Hy vọng em và Phong Nhẫn có thể sớm nên duyên vợ chồng. Đây đều là thái hậu ban tặng, bây giờ ta tặng lại cho em.”

“Không, hoàng hậu nương nương, em muốn đi cùng Người, dù đi bất cứ đâu, xin Người đừng bỏ lại Thụy Thụy.” Nói rồi hai người cùng ôm nhau khóc.

“Đây là nơi nàng muốn đi là có thể đi sao? Người đâu, giam hoàng hậu lại, không được phép bước ra khỏi Phi Vũ cung một bước.”

Thanh Hạo nghe thấy đoạn đối thoại của hai chủ tớ, nổi giận lôi đình, tự đầy đoạ bản thân mình trước, bây giờ lại muốn một mình rời cung, nàng muốn dầy vò làm tim ta tan nát sao? Nàng có biết là ba ngày nay ta đã sống như thế nào không? Không một khắc nào ta không nhớ mong nàng, nàng lại nhẫn tâm như vậy, những gì ta làm cho nàng vẫn chưa đủ sao? Ngay cả cốt nhục của trẫm nàng cũng không dung được sao?

25. Chương 25

Một tháng sau, Vũ Phi cũng không thêm để ý đến Thanh Hạo, cho dù anh nói gì, làm gì, cô cũng đều coi anh như không khí.

Không khóc, cũng không cười, nói mấy câu với Thúy Thúy cũng hiếm thấy. Đồ ăn thức uống vẫn được đưa đến như thường, giống như người không có linh hồn vậy.

Hôm ấy, Thanh Hạo đến thăm Vũ Phi, từ xa đã nghe thấy tiếng đàn violon ai oán thê lương, khiến người nghe kích động muốn khóc. Vũ Phi, có phải nàng đang chống lại ta không? Nàng đối xử với ta như vậy sao?

Khúc “Sảnh Nữ U Hồn” (âm hồn người đẹp) nói lên rằng Vũ Phi vô cùng đau buồn và uất ức, nước mắt làm mờ cả hai mắt, chỉ có chiếc violon trong tay cứ không ngừng tiếp tục kéo. Nàng gầy quá, nhìn đôi mắt u sầu của nàng, chẳng biết nàng sẽ không bao giờ còn là Vũ Phi của ngày xưa nữa.

Nếu như ở lại nơi đây khiến nàng đau khổ như vậy, vậy thì, Vũ Phi, ta để nàng được tự do.

“Phi Nhi, đủ rồi, đừng tự làm khổ mình nữa, ta đồng ý để nàng xuất cung, khi nào nghĩ thông rồi, thì trở về. Chỉ xin nàng tự chăm sóc tốt ỉnh.” Nói rồi để lại một tấm lệnh bài, quay người rời đi.

Chỉ một mình rời hoàng cung, không đem theo bất kì một đồ vật nào, cũng không để lại một câu. Cứ như thể đem theo hết cả hồi ức, cả vết thương lặng lẽ ra đi.

Lén nhìn nàng ra đi, con tim Thanh Hạo trống rỗng. Phi Nhi, những ngày không có nàng ta phải làm sao đây.

26. Chương 26

Thời tiết bên ngoài hoàng cung vô cùng quang đãng, không khí cũng vô cùng trong lành, Vũ Phi tham lam hít lấy hít để không khí được tự do, thoát ra khỏi những chuyện cũ đau thương buồn tủi, làm lại từ đầu.

Ngồi trên xe ngựa đi về phía ngược lại với hoàng cung nhiều ngày, chắc là cách anh rất xa rồi. Thanh Hạo, vĩnh biệt, em lấy những giọt lệ cuối cùng của em cáo biệt anh, cuối cùng nước mắt cũng cạn rồi.

“Bác đánh xe à, được rồi, dừng lại ở thành này một lát đi.” Sau đó lấy ra một tờ ngân phiếu, đưa cho người đánh xe.

“Ai da, tiểu thư à tôi nói này, tôi không có tiền trả lại cô a.” Người lái xe khó xử nói.

“Không cần trả lại, cho bác cả đây. Đoạn đường này thu xếp rất tốt, phải cảm tạ bác thêm mới phải.” Người lái xe để lại gương mặt cảm kích, rồi rời đi.

Trên đường đến một con phố giống như là phố buôn bán, cửa hàng hai bên đường đều bán quần áo, đồ dùng hàng ngày, giấy, mũ, nhanh trí nghĩ ngay, không bằng mình cũng mở một cửa hàng thời trang, vừa có thể giết thời gian, vừa có thể kiếm tiền, vẹn cả đôi đường.

Chọn được một cửa hàng vị trí khá tốt, mặt tiền khá lớn thì dừng lại.

Thấy có khách đến, lại có vẻ là người giàu có, ông chủ vội vàng đến chào hỏi: “Vị cô nương này, muốn mua vải hai muốn may quần áo a?”

“Ông là ông chủ?” Nam tử hơi gật đầu.

“Vậy thì tôi nói vào chuyện chính luôn nhé, tôi muốn mua lại cửa hàng của ông. Tùy ông ra giá.”

“Vị cô nương này, cửa hàng của tôi kiếm được chẳng đáng là bao, nhưng là do tổ tiên để lại, hay là, cô đến chỗ khác xem xem.” Ông chủ khách khí từ chối.

“Ông đừng vội chối từ, tôi vẫn chưa nói hết, sau khi nhượng lại cửa hàng, ông vẫn quản lý cửa hàng này, cửa hàng cũng không phải đổi tên, thợ may trong cửa hàng cũng có thể ở lại, tiền công tăng gấp đôi, lợi

nhuận hằng năm tôi bảy ông ba, không cần ông phải bỏ vốn, coi như là bù đắp cho ông, tôi bỏ ra hết. Yêu cầu duy nhất là phải làm theo cách của tôi, thế nào?”

“Những lời này tiểu thư nói có thật không?”

“Đương nhiên là thật, nói miệng không có căn cứ, ta viết vài chữ làm chứng.”

Mọi thủ tục đã làm xong, Vũ Phi thoải mái hơn rất nhiều, cuối cùng cũng có việc để làm rồi, nhưng ông chủ này cũng quả là nhân nghĩa, chỉ nhận ba ngàn lượng tiền chuyển nhượng, thể hiện thành ý hợp tác.

“Ông chủ Trịnh, còn một chuyện nữa muốn thỉnh cầu, tôi muốn mua một căn nhà, quan trọng là thanh nhã, sạch sẽ, phiền ông tìm giúp hai người a hoàn, một vú biết nấu cơm.”

“Vũ Phi cô nương, sau này có chuyện gì cô cứ sai bảo, tôi nhất định sẽ gắng sức làm.” Ông chủ Trịnh vẽ mặt chân thật.

Ba ngày sau, ông chủ Trịnh chọn một căn nhà cách cửa hàng hai con phố, hậu hoa viên có hồ, còn có một ngọn núi giả, xung quanh đường đi đều trồng hoa cỏ, chính viện to vừa phải, không quá rộng cũng không quá nhỏ, khá đúng với yêu cầu của Vũ Phi. Bốn bức tường xung quanh cao bốn mét, tương đối an toàn.

Hai người a hoàn, một người tên Tiểu Khả, một người tên Tiểu Ái, mười lăm tuổi, là chị em sinh đôi, không những thanh tú mà còn rất thông minh lanh lợi.

Vú Vương đối với mọi người cũng rất đối hiền từ, khoảng năm mươi tuổi, ở góa hơn mười năm, không con không cái.

“Ông chủ Trịnh, tôi rất thích căn nhà này, người ông chọn tôi cũng rất hài lòng, đây là hai ngàn lượng tiền nhà, thủ tục ông thay tôi làm nhé.”

“Vâng, Vũ Phi cô nương, sau này có việc gì, cô cứ nói.”

27. Chương 27

Nhìn chung mọi việc đều rất ổn thỏa, có nơi ở được thu xếp chu tất. Ngắm bầu trời đêm mỹ lệ, ánh sao lấp lánh, bỗng nhiên nhớ lại khung cảnh lần đầu tiên gặp Thanh Hạo, lòng nhói đau.

“Tiểu thư, khuya rồi, ngủ sớm thôi.” Tiểu Khả cầm đến một chiếc áo khoác nhẹ nhàng khoác lên vai Vũ Phi.

“Quý nha đầu, cả ngày nhìn ta.” Nói rồi cùng Tiểu Khả về phòng.

Người trên nóc nhà nhìn thấy Vũ Phi về phòng, mới lặng lẽ rời đi.

Theo bản vẽ của Vũ Phi, thợ may gấp rút làm mấy ngày liền, làm ra hàng mẫu mà Vũ Phi muốn. Lại theo yêu cầu của Vũ Phi, tìm về mười thiếu nữ, để họ chép lại theo lời Vũ Phi, nhanh chóng viết thành năm nghìn bản. Rồi lại thanh đổi bố cục cửa hàng, trước sau đóng cửa, cả mặt tiền dùng lụa phủ kín. Ra lệnh ba ngày sau khai trương cửa hàng.

Trong vòng ba ngày, phát truyền đơn cho tất cả mọi người trong phố lớn ngõ nhỏ, nội dung của truyền đơn là: Cửa hàng thời trang Trịnh Thị khai trương lại vào ngày mười hai tháng này, năm mươi vị khách hàng đầu tiên đến, tặng miễn phí một bộ quần áo.

Quả nhiên, đến ngày thứ ba, người ngoài cửa xôn xao nhốn nháo, có người đến góp vui, có người cùng ngành đến xem quan cảnh, cũng có người đến để nhận quần áo miễn phí.

Có một cô gái đeo mạng che mặt đích thân chọn năm mươi cô gái vào cửa hàng, mọi người đợi ở bên ngoài, nhìn xem bên trong tấm lụa có thể diễn ra được trò gì. Khoảng một tiếng sau, năm mươi cô gái bước ra, mọi người mắt đều sang lên, vừa rồi các cô gái vẫn có dáng vẻ bình thường, đẹp bình thường, sau khi bước ra quả nhiên là thay da đổi thịt a, bộ quần áo kiểu dáng đơn giản này không những chất liệu làm ra đều

là hạng nhất, mà còn toát lên vẻ tinh thần phấn chấn và hơi hướng quý tộc. Năm mươi cô gái với kiểu tóc đặc biệt kết hợp với quần áo trên người rất phù hợp.

Lúc này mọi người xôn xao cả lên, hét rằng muốn mua quần áo kiểu giống với quần áo đang mặc trên người năm mươi cô gái, lúc này ông chủ Trịnh mới lộ diện: “Mọi người đừng vội, xin mời xếp hàng, rồi đến đăng kí, để cho nhân viên của tiệm chúng tôi đo, trong vòng năm mươi ngày sẽ giao hàng.”

Buổi tối tính lại, đã có hai trăm linh tám bộ quần áo được đặt trước, mỗi bộ giá năm mươi lạng, lãi mười lăm lạng một bộ, khấu trừ khoản hàng tặng và các khoản khác, thu nhập ngày hôm nay là hơn hai ngàn lạng a.

Mở cửa hàng cắt may nhiều năm như vậy, ngày kiếm được nhiều nhất cũng chỉ có một trăm lạng, không thể không khâm phục Vũ Phi.

Tuy là kiểu dáng đặc biệt, nhưng cách may lại vô cùng đơn giản, trong vòng năm mươi ngày giao hàng, cũng không vấn đề gì.

Vũ Phi lại lập quy định của cửa hàng:

1, Mỗi một bộ quần áo làm xong, thì phải đưa hàng đến cho khách theo địa chỉ khách lưu lại, chứ không đợi khách đến lấy hàng, cũng không được nhận tiền bo.

2, Mỗi lần giới thiệu được một bộ quần áo, thưởng một lạng bạc, không được phép tự ý tăng giá, bán theo giá của cửa hàng.

3, Thợ may lấy việc đảm bảo chất lượng làm đầu, mỗi lần may xong một bộ quần áo, thưởng một lạng bạc.

4, Không tư thông với người cùng ngành khác, vi phạm sẽ bị đuổi việc.

5, Tiền công một tháng quyết toán một lần, nếu muốn xin thôi việc phải nói trước với ông chủ Trịnh một tháng, nếu không sẽ mất một tháng tiền công.

Nhìn điều kiện ưu đãi như vậy, chẳng ai muốn đi, tuân thủ liền a. Ông chủ Trịnh cũng đang nghĩ, sao mình lại không nghĩ ra cách này chứ. Xem ra là tổ tông hiển linh a, để ta gặp được vị quý nhân này, sau này nhất định sẽ hết lòng nghe theo Vũ Phi cô nương sai khiến.

Mười cô gái ấy ban ngày ở cửa hàng làm người mẫu, giới thiệu sản phẩm, chào khách hàng. Buổi tối nghe Vũ Phi giảng bài hai tiếng: nội dung chủ yếu là cách dưỡng da, trang điểm cho khách thể nào, thiết kế kiểu tóc, tiếp đãi khách hàng, lễ nghi v...v..., hàng loạt cách đào tạo hiện đại.

28. Chương 28

Không đến ba tháng, cửa hàng thời trang Trịnh Thị đông như toàn thành mưa bão, ai ai cũng biết. Ngay cả các phu nhân, tiểu thư nhà quan lại trong triều đình cũng đều đến mua sắm, danh tiếng ngày càng bay xa. Mười cô gái dưới sự huấn luyện của Vũ Phi cũng đều có thể tự mình làm mọi việc. Việc kinh doanh của cửa hàng thời trang cũng đi vào quỹ đạo, không còn làm Vũ Phi nhọc tâm nữa, lợi nhuận cũng tương đối dồi dào. Bản thân ngoài việc thiết kế các mẫu trang phục mới trên giấy ra thì lại là cắt tỉa hoa cỏ, cuộc sống cũng được coi là thoải mái.

Sau khi Vũ Phi ra đi, Thanh Hạo ngoài lúc lên triều là tỉnh táo như thường, thời gian còn lại đều lấy rượu làm bạn, cũng không sủng ái phi tử nào khác, ngay cả Vạn Yên Nhiên mang thai bảy tháng cũng chẳng gặp được hoàng thượng.

Hồi tưởng lại lúc Vũ Phi nhăn nhó, lúc Vũ Phi cười, hồi tưởng lại từng chút một lúc họ ở bên nhau, lòng chàng đau như có hàng vạn con kiến đốt. Phi Nhi, Phi Nhi, những ngày qua nàng sống có tốt không? Nàng vẫn cương quyết không trở về sao? Vẫn không tha thứ cho sai lầm vô tâm của ta sao?

Đến nước Tinh Thần ba tháng rồi, Việc kinh doanh cửa hàng thời trang làm cô có thu nhập mười vạn lạng bạc, cuối cùng Vũ Phi đã được di truyền tài năng tốt đẹp từ cha cô, tư tưởng nhìn xa trông rộng cũng được sinh ra.

Tự cổ chí kim cách kiếm tiền nhiều nhất: đánh bạc, thuốc phiện. Thuốc phiện hại người, mở sòng bạc cũng khá phiền phức, vậy thì mở một nơi giải trí đi.

Mặc lên người đồ nam nhân, đến nơi buổi tối náo nhiệt phồn hoa nhất, chọn một nhà hàng có tên khí phách nhất; “Nghênh Xuân Lầu” bước vào, tuy nhà hàng vừa to vừa khí phách, nhưng kinh doanh lại không phát đạt, Lão Bảo Tử thấy có khách đến, lập tức mặt mày như đón gió xuân đến.

“Vị công tử này, lần đầu tiên đến Nghênh Xuân Lầu của chúng tôi phải không, các cô nương ở chỗ chúng tôi a, đảm bảo ngài sẽ hài lòng.”

“Ở đây có thật như bà nói không?”

“Đương nhiên a, đây là tâm huyết của cả đời lão thân a, đã lao vào lên trên rồi.”

“Chỗ bà tuy trang hoàng rất hào hoa khí phách, nhưng kinh doanh lại chẳng ra sao cả.”

“Ồ, vị công tử này, tôi nói nè, ngài đến tìm cô nương để vui vẻ hay là đến kiếm chuyện a?”

“Ta không tìm cô nương, cũng không phải đến để kiếm chuyện, nói thẳng với bà vậy, ta muốn mua lại Nghênh Xuân Lầu này, giá ba vạn lạng.”

Ba vạn lạng, không phải tai nghe nhầm đấy chứ, Nghênh Xuân Lầu này lúc mua về, sửa chữa, mua các cô nương, cũng chưa đến một vạn lạng, bây giờ lại có người bỏ ra ba vạn lạng để mua Nghênh Xuân Lầu.

“Công tử, ngài nói đùa rồi?”

“Trong việc kinh doanh mua bán, ta chưa bao giờ nói đùa.” Nói rồi lấy ra ba vạn lạng vớt lên bàn.

“Vậy còn các cô nương ở đây?”

“Những người ở đây bằng lòng ở lại thì ở lại, tiền kiếm được ta bảy bọn họ ba, những người muốn đi thì đem theo khế ước bán thân đi, ta một xu cũng không cho.”

“Công tử xin đợi một lát.” Nói rồi cong đít chạy lên lầu, một lúc sau bê ra một chiếc hộp nhỏ.

“Công tử, đây cả khế ước bán thân của các cô nương, khế ước nhà của Nghênh Xuân Lầu, đều ở đây cả.”

“Ma ma, ngân phiếu này đều là của bà, nếu bà bằng lòng ở lại, lương mỗi tháng là ba trăm lạng, cuối năm còn có tiền thưởng.”

“Công tử, ngài yên tâm, lão thân nhất định tận tâm tận lực.” Nói rồi cười hê hê ôm ngân phiếu vào lòng.

29. Chương 29

Sửa lại Nghênh Xuân Lầu một chút, hoàn toàn là một nơi giải trí có hơi hướng hiện đại, ghế ngồi cũ cũng được bọc mới, trên ghế được đệm thêm bông vải, dùng vải hoa đẹp bọc lại, không những nhìn trông rất đẹp, mà ngồi lên cũng rất thoải mái. Bàn cũng dùng vải hoa cùng loại làm khăn trải bàn.

Lựa đồ tầm thường trên trần nhà cũng đều được đổi thành vải voan màu hồng, cột nhà đỏ, cầu thang cũ cũng được quét vôi nhiều màu. Còn xây thêm một quầy rượu lớn, xung quanh đặt loại ghế chân cao.

Lọ hoa trên mỗi bàn đều cắm hoa hồng, còn đặt một cái bát sứ tinh xảo, bên trong có một ngọn nến, trông rất có phong cách.

Lại tự mình huấn luyện hai người biểu diễn pha chế rượu, gọi đầu bếp cũ đến, bảo họ làm mâm trái cây.

Còn tuyển thêm hai mươi chàng trai cô gái, chỉ đạo họ nhảy múa, đem bản nhạc được soạn xong đưa cho dàn nhạc.

Giao cho ông chủ Trịnh trong vòng hai tháng phải làm xong phục trang cần thiết.

Bận rộn hai tháng, tuyên truyền hai tháng, Vũ Phi cũng mệt muốn chết đi được.

Buổi tối hôm ấy, trong Nghênh Xuân Lầu, đèn sáng huy hoàng, ghế ngồi không còn chỗ trống. Uống rượu do Nghênh Xuân Lầu chế ra, ăn mâm hoa quả được tạo hình tinh xảo, hưởng thụ không khí nơi xứ người, chờ đợi, nhìn về phía sân khấu.

“Xin kính chào tất cả các vị khách quý, tại hạ Tiêu Nam. Xin chân thành cảm ơn các vị đã đến, hôm nay là ngày lành tháng tốt Nghênh Xuân Lầu chúng tôi khai trương lại, ngoài tiền thưởng của các cô nương ra, tất cả các chi phí khác đều miễn phí.” Nói xong vị công tử khôi ngô xuống đài.

Trên sân khấu, màn vừa kéo ra, mười cô gái mặc váy ngắn cổ trễ, trên mặt đeo mặt nạ lông vũ, buộc tóc đuôi ngựa, trên tóc cài vô số hạt ngọc, phát ra ánh sáng óng ánh.

Giai điệu vui vẻ vang lên, mười cô gái đồng loạt nhảy theo, đá chân cao, bộ ngực đung đưa, các động tác dễ thương làm người ta mê mẩn, nhìn thấy các vị khách ngồi dưới sân khấu mạch máu như căng ra, thở dốc không ngừng, nuốt nước miếng ừng ực, kích động ném tiền lên trên, thậm chí còn có người chảy cả máu mũi.

Bỗng chốc, tiếng vỗ tay, tiếng hò hét, tiếng húýt sáo, tiếng ném tiền huyên náo cả một vùng.

Các vị khách từ trước đến nay chưa từng được thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng thầm than: Kỹ viện trước đây cũng coi như vô ích rồi.

Lão Bảo Tử và các cô nương cũng chưa từng thấy cục diện như vậy, trong lòng thầm vui mừng: Sau này sẽ được sống những ngày tốt đẹp rồi.

Tiếp sau đó, là múa đấu bò, cất quần áo cho hai người hoàn toàn đều cất theo kiểu quần áo hiện đại. Một nam một nữ cứ theo tiết tấu mà xoay người mãnh liệt, cơ thể chậm rãi mờ ảo, một lần xoay tròn, mỗi một động tác, đều kích thích từng tế bào của tất cả mọi người, đây chính là ma lực của múa hiện đại. Người ở dưới sân khấu cũng lắc lư theo, nhún nhảy theo, làm buổi biểu diễn tối nay lên đến cao trào.

30. Chương 30

Ngày hôm sau kiểm kê lại: đưa cho các cô nương tiền bo và tiền thưởng cho Tôn ma ma, thì thu được ba ngàn hai trăm lạng.

“Công tử, các cô nương đều muốn đích thân cảm tạ ngài.” Nói xong thấy các cô nương của Nghênh Xuân Lầu đều quỳ xuống, “Đa tạ đại ân của công tử, không những trả lại khế ước bán thân cho bọn tiểu nữ, còn để cho bọn tiểu nữ kiếm được tiền, bọn tiểu nữ cả đời này làm thân trâu ngựa để báo đáp ân tình của công tử.” Nói rồi đều khóc dần lên.

“Các chị em, đứng lên cả đi, sau này có tiền thì sống cho tốt, cơm thanh xuân không ăn được cả đời, nếu như có một ngày muốn ra đi, thì đi xa một chút, tìm một nơi có thể dừng chân, cũng có tiền sinh sống.” Các cô gái đều đồng tình, đa số đều là con gái nhà nghèo, tiếc rằng bị bán vào đây, bị người ta chà đạp.

Nghe Tô công tử nói như vậy, lại càng cảm kích khóc không thành tiếng.

Một tháng gần đây, Nghênh Xuân Lầu từ một tầng lên mười, từ mười tầng thành trăm, chỉ cần những người đã từng qua kỹ viện thì không ai là không biết Nghênh Xuân Lầu. Không những rượu có mùi vị đặc biệt, ngay cả phong cách của các cô nương cũng có hương vị đặc biệt a. Nhìn thấy thì khỏi phải nói, quả là làm cho người ta lưu luyến a.

Vào một ngày thời tiết quang đãng, Vũ Phi quyết định đi dạo phố, mặc theo phong cách nam nhân, một mình đi về phía phiên chợ.

“Cầu xin ngài, thiếu gia, xin ngài tha cho tiểu dân, tiểu dân sẽ trả tiền, cầu xin ngài” Tiếng cầu xin vang lên, lọt vào tai Vũ Phi, liền đi về phía phát ra âm thanh, trước mặt có một đám người bao quanh.

Chen vào đám người, thấy một tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi bị hai người đàn ông cường tráng túm lấy lôi đi về phía trước, phía trước có một vị công tử trẻ chung xấu xí thô tục bước tới, nhìn là biết không phải người tốt, mặc cho tiểu cô nương cầu xin, cũng không thèm để ý.

“Đợi một chút, giữa ban ngày ban mặt, ba người đàn ông ức hiếp một tiểu cô nương, không sợ người khác chê cười sao?”

“Chuyện của bản công tử người quản ít đi, nợ tiền không trả, thiên kinh địa nghĩa.”

“Cô ta nợ người bao nhiêu tiền, ta trả thay cô ấy cho người.”

“Năm trăm lạng, người trả nổi không?”

“Không phải, thiếu gia, rõ ràng tôi chỉ vay một trăm lạng thôi a.” Tiểu cô nương vội vàng hét lên.

“Đây là năm trăm lạng, thả vị cô nương này ra.” Nói rồi lấy ra một tờ ngân phiếu.

“Ồ, không nhìn ra a, chỉ là một tên công tử bột lắm tiền, dám quản chuyện của ta, nhà người sống không thoải mái rồi.” Nói rồi bắt đầu động thủ.

Vũ Phi nhìn đối phương động thủ, một chân đá tới, khiến hắn ngã nhào xuống đất. Vị đại hán cường tráng phía sau lập tức xông đến, Vũ Phi chỉ biết một chút võ để phòng thân, đối phó với hai người có võ công thực sự chắc chắn không phải là đối thủ. Nhìn thấy một chiêu tiến đến, Vũ Phi theo bản năng nhắm chặt mắt lại.

31. Chương 31

Chỉ nghe thấy “bịch bịch” hai tiếng, tiếp đó là hai tiếng kêu bi thảm, Vũ Phi mở trừng mắt, một nam tử mặc đồ trắng anh tuấn nho nhã đứng trước mặt cô, vùng trán giữa hai lông mày lộ ra khí chất cao quý.

“Đa tạ công tử tương cứu.”

“Công tử không cần đa lễ, đây là việc ta nên làm mà.” Quay người lại nhìn ba người nhếch nhác phía sau, hừ một tiếng: “Còn không mau cút xéo.”

Ba người vội vàng bỏ chạy đi. Quần chúng vỗ tay ầm ầm.

“Hai vị công tử, đa tạ ân cứu giúp của hai vị, hai vị đã giúp thì giúp cho chót, hãy thu nhận tiêu nữ đi, tiểu nữ đã không có nhà để về rồi, ở lại đây sẽ lại bị bọn họ bắt đi.” Tiểu cô nương quỳ xuống cầu xin.

“Vậy thì cô đi theo ta.” Vũ Phi đỡ nữ nhi đang quỳ dưới đất dậy.

“Đến nhà ta rồi, công tử nếu không chê xin mời vào nhà uống trà.”

Đình viện này quả nhiên độc đáo u nhã, có thể thấy vị chủ nhân của nó rất biết cách thưởng thức.

“Ta họ Dạ, tên Hàn, xin hỏi tôn tính công tử?”

“Ta họ Tô, tên Nam.”

Hai người nói chuyện cởi mở, như là bạn bè quen nhau nhiều năm rồi. Hàn huyền đến tận đêm khuya mới đứng dậy cáo biệt rồi đi.

Nghênh Xuân Lầu hôm nay vô cùng náo nhiệt, vì mấy hôm trước đã tuyên truyền tối nay có hoa khôi của Nghênh Xuân Lầu lên đài biểu diễn, Nghênh Xuân Lầu này từ lúc khai trương đến nay, sân khấu chưa lúc nào lạnh, tiết mục cũng có ý tưởng độc đáo, khác người, tin rằng tối nay càng đem đến ọi người nhạc nhiên lớn.

“Công tử, mau đến Nghênh Xuân Lầu, muộn là không có cơ hội xem đâu, đây là lần đầu tiên hoa khôi Nghênh Xuân Lầu biểu diễn a” Một cậu bé phát truyền đơn đến tận tay cho hai vị công tử phong thái bất phàm.

Vào trong Nghênh Xuân Lầu, không khí quả nhiên khác biệt, u nhã mà không mất đi khí phách. Người phụ vụ vội vàng tìm chỗ mời hai vị công tử ngồi xuống, tiếp đại vô cùng chu đáo, nhiệt tình.

“Các vị khách quý, xin cảm ơn các vị lâu nay đã quan tâm và yêu mến Nghênh Xuân Lầu, để cảm ơn các vị, tân hoa khôi sẽ hát tặng các vị một bài hát.”

Dưới sân khấu tiếng vỗ tay ầm ầm, tấm màn phong nhẹ nhàng từ từ kéo lên, thấy một nữ tử đeo mạng che mặt ngồi bên đàn, hình ảnh muôn vẻ của Anna, lông mày và đôi mắt hài hòa cũng đủ chứng minh cô là nữ tử tuyệt sắc.

Nhẹ nhàng gảy dây đàn, cất cao tiếng hát :

Yêu đến mức tim tan nát, cũng không trách ai, chỉ bởi tương ngộ quá tuyệt vời,

Cho dù nước mắt cạn khô, tổn thương đến mức tim thành tro cũng mặc.

Em phá kén thành bướm, vốn bay cùng anh, sợ nhất là anh đi sẽ không trở lại nữa,

Chu dù đã từng yêu em, đã từng cho em, đã từng nhớ em chính là niềm an ủi.

Em bay về phía anh, mưa dịu dàng rơi,

Muốn anh ôm em siết chặt trong lòng, dù cho trên đường đi phải trải qua đau khổ và nước mắt,

Em vẫn đuổi theo anh, gió dịu dàng thổi,

Em bay về phía anh, bao xa cũng không mệt,

Chỉ cần anh không trách, em cũng sẽ không hối hận,

Tình yêu đẹp như vậy, con tim em say đắm, cảm giác được yêu.

Vừa cất tiếng, cả Nghênh Xuân Lầu liền không có một tiếng động, dường như không khí giây phút này cũng ngưng tụ lại. Tiếng hát êm ái động lòng người, bài hát du dương, khiến mọi người liên tưởng đến hồng nhan tri kỉ cũ.

32. Chương 32

Nhưng còn có người ngạc nhiên hơn cả, giọng hát hay sao mà giống nàng, ngay cả thân hình cũng giống vô cùng, nhưng làm sao có thể, nàng ở bên huynh ấy, sao có thể lưu lạc đến ca hát ở chốn này. Huống chi cá tính của nàng cũng không dễ bị khuất phục a. Có lẽ là mình nghĩ nhiều rồi.

Khi bài hát hoàn tất, nữ tử áo trắng lập tức bước xuống sân khấu, mọi người đồng loạt yêu cầu muốn nghe thêm một bài nữa, Lão Bảo Tử vội vàng đứng ra điều đình:

“Các vị công tử, xin hãy yên lặng, xin hãy yên lặng chớ làm ồn. Nếu thực sự vẫn muốn nghe hoa khôi hát thêm một bài, có thể lên lầu trên nghe một mình, nhưng chỉ có thể nghe hát, không được vượt quá giới hạn. Người có thể tuân thủ yêu cầu trên thì có thể đấu giá, giá khởi điểm là một ngàn lạng bạc.”

“Ta trả hai ngàn lạng.”

“Ba ngàn lạng. ”

“Năm ngàn lạng.”

“Một vạn lạng. ”

“Một vạn năm nghìn lạng.”

“Mười vạn lạng.” Một giọng nói rất hay vang lên làm cho những tiếng hét giá cả của mọi người im bật.

Lão Bảo Tử cũng sợ hết hồn, mười vạn lạng ??? Mẹ ơi, cả đời ta cũng chưa từng thấy cục diện này a.

“Vị công tử này, ngày trả mười vạn để nghe một bài hát ? ” Lão Bảo Tử nhìn vị công tử anh tuấn trước mặt với vẻ không thể tin được.

“Phải, mười vạn lượng, nhưng không phải một mình ta, ta và bạn ta cùng đến, dĩ nhiên là phải cùng nghe. ”

Lão Bảo Tử quan sát từ đầu đến chân hai người, quả nhiên là có khí khái giàu có, người bên cạnh là một mỹ nam tử trên đời hiếm thấy a.

“Công tử, việc này tôi phải lên lầu hỏi đã, hai vị xin đợi một lát.” Rồi vội vàng chạy lên lầu.

Mọi người nhìn hai người, tướng mạo, phong độ bọn họ không thể sánh bằng, huống hồ ngân phiếu của người ta còn hậu hơn của chúng ta a.

“Hai vị công tử, hoa khôi của chúng tôi mời hai vị lên lầu.” Lão Bảo Tử đi trước dẫn đường.

Vào phòng của hoa khôi, Lão Bảo Tử rót trà xong liền lui ra ngoài.

“Hai vị công tử muốn nghe bài gì ?”

Giọng nói rõ ràng là của nàng, nhưng vẫn không dám thừa nhận. Liền hỏi một câu : “Cô nương có bạn ở Tiên Kiếm sơn trang không ? ”

Nghe thấy câu nói này, nữ tử áo trắng cũng rung mình, vén rèm bước ra, buông mạng che mặt xuống.

“Vũ Phi” “nàng là Tiêu huynh ? ” Hai câu nói phát ra cùng một lúc.

“Duệ Ngữ.” Nữ tử nhào về phía trước, ôm chặt lấy Duệ Ngữ, giống như người thân xa nhau lâu ngày trùng phùng.

Nghe Vũ Phi nói hết chuyện đã trải qua, lòng Duệ Ngữ thương cảm vô hạn, vốn tưởng rằng Vũ Phi sẽ sống rất hạnh phúc bên cạnh Thành Hạo, nhưng không ngờ nàng vì yêu huynh ấy mà chịu tổn thương.

“Vũ Phi, vậy sao nàng lại không đến tìm ta, chẳng phải là ta đã đưa cho nàng lệnh bài sao ? ”

“Em đến tìm anh làm gì, khóc lóc kể với anh nỗi ảm ức, hay để anh thay Thành Hạo chăm sóc em, em không muốn làm phiền bất kỳ ai, cũng không muốn anh phải lo cho em. ”

“Đại tẩu, vậy chị thực sự không định về bên đại ca sao? Em nghe nói anh ấy ngày nào cũng mượn rượu tiêu sầu, xem ra sống cũng không khá hơn chị là mấy. ” Dạ Hàn cuối cùng cũng mở miệng.

“Vũ Phi, nàng mở cửa hàng quần áo, mở kĩ viện cũng chưa lâu, suy cho cùng nàng thân con gái một mình cũng không tiện, không bằng cùng ta về nước Thánh Nguyệt đi.” Duệ Ngữ đau lòng nhìn Vũ Phi.

“Em không đi đâu hết, đợi em kiếm đủ tiền rồi sẽ tìm một nơi yên tĩnh, sau đó trồng hoa, không phải là rất tốt sao?”

“Nhị ca, đại tẩu đã khẳng khái như vậy, huynh đừng làm khó chị ấy nữa, ngày mai đệ sẽ phái hai cao thủ đại nội đến bảo vệ đại tẩu.” Dạ Hàn cắt ngang cục diện căng thẳng của hai người.

33. Chương 33

Xích Nhật Quốc – Xích Nhật điện

“Khởi bẩm hoàng thượng, mật hàm của nước Tinh Thần.” Thanh Hạo cầm lấy mật hàm, sau khi xem xong lập tức ra lệnh: “Phong Nhãn, cùng trầm xuất cung.”

Lưu Vân cung

“Nương nương, cô lên, sắp sinh rồi...”

“Sinh rồi, sinh rồi, cung hỉ nương nương, cung hỉ tương nương, là một tiểu hoàng tử.” Vạn Yên Nhiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói: “Còn không mau đi báo cho hoàng thượng.”

Nhìn xung quanh một hồi cuối cùng mới thấy cung nữ trở về hồi báo.

“Yên Nhiên nương nương, hoàng thượng nửa đêm đột nhiên xuất cung.” Vạn Yên Nhiên vừa nghe thấy tin này, một dự cảm không lành cũng đến.

Tinh Thần Quốc

“Tiểu thư, có vị công tử nói quen biết tiểu thư, có cảnh thế nào cũng không cần được, đang đợi ở sảnh.” Tiểu Khả tức giận hồi báo.

“Phải đấy, phải đấy, còn nói sau này phải dạy dỗ bọn em nữa.” Tiểu Ái cũng tức giận nói.

Ngày đêm thần tốc, cuối cùng cũng gặp được Phi Nhi khổ sở tương tư, bây giờ người ở trước mặt, nhưng hai người cứ nhìn nhau như thế, không ai nói lời nào. Đột nhiên Thành Hạo ôm lấy Vũ Phi, đi về phía phòng ngủ, mặc kệ Vũ Phi vùng vẫy. Vừa rồi Thành Hạo đã nhìn kĩ xung quanh căn nhà, ngôi nhà này quả là tao nhã độc đáo, chỉ có điều đường đường là hoàng hậu mà sống ở đây thì quá ảm ức rồi.

“Mau buông tiểu thư của nhà chúng tôi xuống,” Tiểu Khả và Tiểu Ái liều mạng xông vào Thành Hạo, liền bị Phong Nhãn chặn lại. “Yên tâm, tiểu như nhà các người sẽ không có chuyện gì đâu, đó là tướng công của cô ấy.”

Hai nha đầu nhìn chằm chằm vào Phong Nhãn, không giống nói dối. Nhưng vị công tử vừa rồi với tiểu thư của chúng ta lại chẳng tương xứng với nhau gì cả, vừa lạnh lùng lại còn thô bạo nữa.

“Nàng người phụ nữ không biết tốt xấu, không tuân thủ bốn phận của mình, thà ở kĩ viện mua vui cho quần chúng chứ không chịu quay về làm chức hoàng hậu của nàng, nàng thích bị người ta khinh bại, vậy thì hôm nay ta sẽ giáo huấn người có chồng rồi còn làm kĩ nữ như nàng.” Nói rồi thô bạo quăng Vũ Phi xuống giường, thô lỗ xé rách quần áo của Vũ Phi.

“Đừng, anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như thế.” Dù Vũ Phi có phản kháng thế nào, Thành Hạo cũng vẫn không dừng tay.

Ép môi mình xuống môi cô, hung hãn tìm kiếm mùi hương trên cơ thể cô. Tay không ngừng sờ trớn trên da thịt cô, Phi Nhi ảm ức rơi lệ, không phải là bởi sự khinh bại của anh với cô mà là bởi lời nói của anh.

Người phía dưới thân mình không phản kháng nữa, Thành Hạo rời khỏi môi nàng, thấy gương mặt Phi Nhi đầm nước mắt, Thành Hạo xót xa ân hận với hành động của mình vừa rồi, thương xót lau nước mắt trên mặt nàng, “Phi Nhi, nàng có biết những ngày không có nàng ta đã sống ra sao không, không một giờ một khắc nào là ta không nhớ tới nàng, sao nàng lại nhẫn tâm như thế, bỏ lại ta một mình ở đó khổ sở nhớ mong.” Nói rồi cũng rơi lệ.

Nghe thấy lời bộc bạch của anh, Phi Nhi nghiêm túc nhìn Thành Hạo, anh thực sự hốc hác đi nhiều, nhưng con người bướng bỉnh khó bảo như anh lại đang khóc trước mặt cô, ánh mắt chứa đầy sự cay đắng đau khổ, chứa đầy tình thâm.

34. Chương 34

Đưa tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt lún phún râu của Thành Hạo, chủ động hôn lên môi anh, Thành Hạo, anh biết là em sống cũng chẳng tốt hơn anh, em cũng rất nhớ anh, nhớ vô cùng. Nhớ đến nỗi con tim tan nát, nhớ đến nỗi nước mắt cạn khô.

Nụ hôn nhẹ nhàng lại một lần nữa châm lên ngọn lửa dục vọng đang cố dè nén của Thành Hạo, một khi phát ra thì không thể kiềm chế được. Khi tay ngón tay anh lướt trên cơ thể cô, cô mới biết thì ra mình lại khát khao tình yêu của anh như thế.

Phi Nhi của chàng vẫn đẹp như vậy, không, còn đẹp hơn trước, lần này, chàng sẽ không bao giờ buông nàng ra nữa, cho dù phải trối, cũng sẽ trối nàng về.

“Cùng ta hồi cung nhé, Phi Nhi.” Thành Hạo ôm lấy Phi Nhi, vẻ mặt chờ đợi.

“Thành Hạo, cho em chút thời gian được không, để em suy nghĩ cho kĩ đã được không?”

Hiểu Phi Nhi quá rõ, không muốn dồn ép nàng, để tránh nàng lại bỏ đi, cũng không cần phải nói nhiều nữa. Cười gian tà, tay lại không ngừng hành động.

Ở trên giường ba ngày liền, ngay cả cơm canh cũng do Tiểu Khả và Tiểu Ái bưng đến tận phòng. Làm mặt Vũ Phi đỏ rực, không dám ngẩng đầu. Nhìn đáng vẻ bối rối của Phi Nhi, liền ra lệnh: “Hầu hạ tiểu thư tắm gội thay y phục.” Cuối cùng thì cũng được tự do, nhìn Thành Hạo bằng ánh mắt cảm tạ, những ngày tiếp sau đó, hoặc là hai người ở trong viện náo loạn, hoặc là mời Duệ Ngữ, Dạ Hàn đến cùng ăn cơm.

Thoắt cái đã ở nước Tinh Thần hơn hai mươi ngày rồi, quyết đi ra ngoài dạo chơi, xem xem Dạ Hàn trị vì nước Tinh Thần như thế nào.

Ngày hôm sau, mặt trời chói lọi, không có một bóng mây, trên đường phố, xe cộ nườm nượp, dòng người huyền ảo, quả là náo nhiệt.

Bốn nam một nữ đi trên phố, thu hút vô số con mắt kinh ngạc, dù là nam hay nữ, già hay trẻ, nhìn thấy đều dừng bước, từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy công tử nào anh tuấn như thế cũng chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp như vậy, mà hôm nay mọi người đều đã nhìn thấy rồi.

Đại ca và đại tẩu quả là xứng đôi, cũng nhìn ra nhị ca thích đại tẩu, nếu không biết nàng là người phụ nữ của đại ca, có lẽ ta cũng khó mà kìm nén được.

Vũ Phi, chỉ cần nhìn thấy nàng vui vẻ là ta yên tâm rồi, Thành Hạo, hy vọng huynh có thể trân trọng Vũ Phi, đừng để nàng ấy phải chịu tổn thương thêm nữa, cũng đừng để nàng ấy vì huynh mà đau lòng rơi lệ nữa.

Trông thấy hoàng thượng và hoàng hậu hòa hợp thì tốt quá rồi, nếu Thụy Thụy biết nhất định cũng sẽ rất vui. Phong Nhãn nhìn gương mặt cười vui vẻ của chúa công, cũng vui lây.

“Bốn vị đại soái ca đến quán trà trước đợi ta, ta tiện thể đến đưa bản thiết kế cho của hàng thời trang, rồi sẽ về ngay.” Vũ Phi nói với bốn người.

“Vậy được, để Phong Nhãn đưa nàng đi, nếu không ta không yên tâm.” Tiễn Thành Hạo nũng nịu dịu dàng làm ọi người đều giật mình.

35. Chương 35

Hai canh giờ rồi mà sao vẫn chưa thấy Vũ Phi quay lại.

“Hoàng thượng, không ổn rồi, hoàng hậu bị bốn tên mặc áo đen che mặt bắt đi rồi, bọn chúng không phải là đối thủ của thần, nhưng có hoàng hậu làm con tin, thần không dám làm bừa, bèn lén bám theo chúng đến rừng trúc vùng ngoại thành thì mất dấu, Phong Nhãn không làm tròn bổn phận, xin hoàng thượng định tội.”

“Được rồi, người đứng dậy đi, ta nghĩ chúng đã sắp đặt sẵn rồi. Mau lên đường thôi.” Lúc này Thành Hạo vô cùng điềm tĩnh, gặp chuyện mà không bấn loạn, không hổ danh là vua nước Xích Nhật.

Bốn người vội vàng đến rừng trúc, rừng trúc này nhìn có vẻ đơn giản, nhưng Thành Hạo, Duệ Ngữ, Dạ Hàn nhìn là biết ngay khu rừng này có điều bí ẩn. Ba người quay sang nhìn nhau.

Thành Hạo dặn dò Phong Nhãn một hồi, Phong Nhãn nhận lấy lệnh bài của Dạ Hàn, liền rời đi.

Ba người nói nhau vào sâu trong rừng trúc, sương mù quấn quanh, một ngọn núi chắn trên đường, gõ nhẹ thăm dò xung quanh, quả nhiên một cánh cửa đá từ từ mở ra, là một đường hầm.

“Người giỏi thật đó Tiêu Vũ Phi, làm ba người họ mê muội đến chết đi sống lại, mà ba vị hoàng thượng còn đi dạo phố cùng người, người dựa vào cái gì?” Nói rồi hung hãn vung tay tát Vũ Phi hai cái.

“Nếu như không có người, Thành Hạo sẽ không bỏ mặc ta, đều là do người, hại ta sống không có một ngày yên ổn. Nếu ta rạch mặt người, Thành Hạo còn cần người nữa không?” Nói rồi rút ra một con dao.

“Cho dù người có giết ta, Thành Hạo cũng sẽ không yêu người đâu.” Ánh mắt nghehnh đó ả sát nhân của Vũ Phi không chút sợ hãi.

“Cô điên rồi sao? Vạn Yên Nhiên, người hủy hoại nhan sắc cô ta, ta lấy gì trao đổi với Thành Hạo đây?” Một nam tử đeo mặt nạ tím chặt tay ả, cản Vạn Yên Nhiên.

“Giáo chủ, có người xông vào.” Một tên nam tử mặc áo đen quỳ bầm báo.

“Biết rồi.” Nói rồi quay người rời đi.

“Tiêu Vũ Phi, nếu bây giờ ta giết người, thì người mãi mãi rời xa Thành Hạo rồi.” Nói xong cười ghê rợn.

“Người không sợ Thành Hạo biết sao? Chu di cửu tộc nhà người?”

“Sao ta lại ngu ngốc để Thành Hạo biết cơ chứ, vả lại qua ngày hôm nay ba người họ sẽ cùng nhau biến mất, nhưng người yên tâm, ta sẽ không để Thành Hạo chết đâu, ta sẽ cùng chàng sống đến già. Chắc người không phục, kì thực người thực sự ngốc nghếch, lúc người thanh tu cùng tái hậu, là ta đã cho Thành Hạo uống canh vong ưu chàng mới coi ta là người, cùng ta mây mưa một đêm, nhưng người quyết vì thế mà bỏ đi, đã đi rồi sao người lại còn để Thành Hạo tìm thấy người, đồ đê tiện?”

Nghe Vạn Yên Nhiên nói, Vũ Phi mới biết là mình ngốc thế nào, sao lúc đầu lại không tin tình yêu của Thành Hạo dành ỉnh, bản thân mở miệng ra là nói yêu anh, thế mà lại quyết không tin anh như thế. Nghĩ đến đây, không cầm được mà rơi lệ, lẩm nhẩm nói: “Thành Hạo, là do em không tốt, là em trách nhầm anh, em có lỗi với anh, xin lỗi...”

36. Chương 36

Thấy lời nói của mình làm Tiêu Vũ Phi kích động, lại càng thêm đắc ý: “Ta còn có một chuyện chưa nói với người, đợi sau khi người chết, ta sẽ cho Thành Hạo uống dị vong tán, để chàng quên hết tất cả, cùng ta sống một cuộc sống thần tiên, không còn bất cứ việc gì có thể làm phiền đến cuộc sống của chúng ta nữa, cái gì mà triều đình, hậu cung, đều cho xuống mồ hết. Người không biết canh di vong là gì phải không, ta nói cho người biết, sau khi uống, chàng sẽ như một tên đần độn, không có tư duy của mình, người bảo chàng làm gì, chàng sẽ làm như thế, không bao giờ nổi giận, sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời của ta.” Nói xong cười điên loạn.

“Người không thể làm như vậy, sao người có thể đối xử với Thành Hạo như thế, sao có thể biến Thành Hạo thành một phế nhân, người quá ích kỉ, nếu người yêu anh ấy thì sẽ không làm tổn hại đến anh ấy, dù sao anh ấy cũng là cha của con người, sao người có thể nhẫn tâm?”

“Ta ích kỉ, không, trong thiên hạ ích kỉ nhất là các người, Thành Hạo ích kỉ yêu người, không thềm nhìn ta đến một lần, phụ thân ta ích kỉ vì quyền lợi mà ngay cả con gái ruột cũng không để ý, đem ta tặng cho đồng minh hưởng thụ, con, con không phải là của Thành Hạo, là của tên khốn đó. Nhưng hắn đã đồng ý chỉ cần ta sinh con trai, sẽ thả ta và Thành Hạo đi.”

“Cô muốn làm gì, cô muốn giúp chúng lập mưu cướp ngôi sao? Chẳng lẽ người không quan tâm đến muôn dân bách tính trong thiên hạ sao?”

“Ta không quan tâm được nhiều như thế, ta chỉ cần Thành Hạo, người có biết ta yêu chàng sâu đậm nhường nào không? Năm ta sáu tuổi, lần đầu tiên gặp chàng ta đã thề rằng sẽ lấy chàng, cầm kì thi họa đều vì chàng mà luyện, con nhà người ta đều trưởng thành trong sự vui chơi hạnh phúc, còn ta luyện tập đến mức đầu ngón tay chảy máu, tất cả những điều này đều là để khiến Thành Hạo yêu ta, nhưng tất cả lại bị người

àm đồ vỡ hết, Tiêu Vũ Phi, mạng người lớn, huyết chú lần đó không lấy được mạng người, hôm nay ta muốn người nhất định phải chết, chút hết tất cả hận thù trong lòng ta với người.”

Con dao găm hung hãn đâm vào ngực Vũ Phi, máu tươi chảy ra, dần dần mất đi ý thức, trong lòng chỉ muốn nói với Thành Hạo lời xin lỗi, một lần nữa nói yêu anh, nhưng không còn cơ hội nữa rồi.

“Thành Hạo, chỉ cần người giao bản đồ kho báu ra, ta sẽ để người chết thoải mái một chút, nếu không thì không những các người phải chết rất đau đớn, ngay cả người đàn bà người yêu cũng sẽ phải chết.” Tên che mặt nhìn Thành Hạo, trong mắt đầy áp sự hận thù vô hạn.

“Người dám, nếu người dám động vào một sợi tóc của nàng, ta sẽ băm vằm người thành trăm mảnh.”

“Ha ha ha, cho dù hôm nay người không giao ra, thì người cũng không còn cơ hội sống đến tối nay đâu. Ta cũng sẽ lấy lại tất cả vốn dĩ thuộc về ta.”

Nói rồi vùng kiếm đến cổ Thành Hạo.

“Dừng tay, người đã đồng ý không gây thương hại cho Hạo ca ca rồi, sao người lại nuốt lời? Nếu người dám động vào chàng, ta sẽ chết trước mặt người.” Lúc này Vạn Yên Nhiên từ một cánh cửa đá khác bước ra.

“Người thực sự cho rằng phân tán rải rác đồng gân cốt này thì có thể bao vây được bọn ta sao?” Một tiếng nói khác lạnh nhạt cất lên.

Không biết từ lúc nào, một thanh kiếm đã vùng tới lưng người đeo mặt nạ.

“Người thực sự cho rằng chuyện của các người trời đất không biết sao? Nếu không phải Thành Hạo niệm giao tình với anh em người, người đã đầu lìa khỏi cổ từ lâu rồi.” Lời nói của Duệ Ngừ làm người đeo mặt nạ run lên.

37. Chương 37

“Người ít hơn ta một tuổi, năm tám tuổi thì được Vạn Phương nhận nuôi, năm người mười bảy tuổi gia nhập tà giáo, năm hai mươi tuổi tiếp nhận chức giáo chủ, tuy tà giáo các người thường làm những chuyện phạm pháp, nhưng tuyệt đối không gây hại cho bách tính, thường cứu tế cho người nghèo.”

Nghe Thành Hạo nói, người đeo mặt nạ bỏ mặt nạ xuống, gương mặt anh tuấn giống hệt Thành Hạo, chỉ là ánh mắt có vạn phần thù hận.

“Nếu không phải mẫu hậu người bức chết mẹ ta, thì ta đã không phải sống dựa vào cái bóng của người khác nhiều năm qua, thậm chí ngay cả người đàn bà mà ta yêu thương nhất cũng hết lòng với người.” Nói rồi liếc sang phía Vạn Yên Nhiên.

“Mẹ người không phải là mẫu hậu ta bức chết, Người và mẹ người vốn là chị em ruột, lại cùng yêu phụ hoàng, mẹ người vì sinh khó mà chết, lúc lâm chung còn nhờ cậy mẫu hậu ta nuôi dưỡng người trưởng thành, nhưng người bỗng dưng mất tích, tìm thế nào cũng không tìm được, mẫu hậu ta vì quá đau buồn, liền ăn chay mong có một ngày có thể tìm thấy người. Nếu như ta đoán không sai thì người bị sư phụ người chính là tiền nhiệm giáo chủ tà giáo bắt cóc, nhưng tất cả đều là kế hoạch và sự điều khiển kĩ càng nhiều năm qua của Vạn Phương.”

“Ta không tin, tất cả đều là người đặt điều.” Nghe tất cả những điều Thành Hạo nói, hẳn thực sự sợ lòng hận thù nhiều năm qua của mình bị người khác lợi dụng, mà bản thân suýt nữa thì đã tự tay giết chết người anh em ruột của mình.

“Nếu người không tin có thể tự mình đi hỏi Vạn Phương.” Quay đầu lại nhìn, không biết từ lúc nào Vạn Phương đã được Phong Nhãn giải tới.

“Những điều hắn nói có phải là sự thật không?”

Vạn Phương thấy việc đã bại lộ, cũng đành phải thật thà gật đầu.

“Thắng làm vua thua làm giặc, muốn giam muốn giết thì tùy người, chỉ mong người có thể tha cho Vạn Yên Nhiên.”

Nói rồi cướp lấy kiếm của Phong Nhấn tự sát.

“Cha a, cha!” Vội vàng chạy đến ôm lấy Vạn Phương, đầm đìa nước mắt, “Thành Hạo, em thực sự rất yêu chàng, mau đi cứu Tiêu Vũ Phi, chỉ e là không kịp nữa rồi, giết người đền mạng, em tự kết liễu đời mình còn hơn là để chàng tự mình ra tay.” Cầm con dao găm đâm vào ngực.

Nghe Vạn Yên Nhiên nói, Thanh Hạo và Duệ Ngữ vội vàng chạy vào trong một cánh cửa đá khác.

Một người đàn ông khác xông tới chỗ Yên Nhiên, ôm chặt nàng vào lòng.

38. Chương 38: End

“Ma mi a, các ca ca bắt nạt con và Tử Ngưng.” Một cô bé đáng yêu mách với một thiếu phụ.

“Thành Tử Hàm!”

“Thành Tử Ngao!”

“Mau lại đây.” Hai thiếu phụ xinh đẹp đồng thời cất tiếng gọi.

“Ma mi a, lần sau con không dám nữa.”

“Mẹ a, tha mạng a. ”

“Hoàng hậu nương nương, Yên Nhiên phúc tấn, hai người tha cho họ đi.” Một bên Thúy Thúy vội vàng xin tha.

“Không được.” Hai người phụ nữ đồng thanh đáp.

“Hoàng nãi nãi, mau cứu chúng cháu a!” Thấy cứu binh đến trước mặt, hai cậu bé khôi ngô vội vàng gọi to.

Trông thấy phía trước loạn thành một phiến, hai người đàn ông nhìn nhau cười quay người chạy trốn.

“Hạo Nhi, Hách Nhi, hai cháu muốn đi đâu a.” Thái hậu thấy họ quay người muốn chạy, lập tức gọi họ lại.

Đành vậy a, con trai không quản được, nương tử không dám quản, lời của mẹ cũng không dám không nghe.

Đều là tại hai người phụ nữ này, cả ngày bận làm cái gì mà yo-ga, đắp mặt nạ, ngay cả con trai cũng không quản. Tự lại với nhau nghiên cứu xem trang điểm thế nào, nuôi dưỡng con gái thế nào, quả nhiên là trọng nữ khinh nam.

Không có việc gì thì thảo luận xem làm sao để xuyên không trở về, huấn luyện con gái họ trở thành cái gì mà “Ngôi sao lớn quốc tế”, làm chúng ta cả ngày nơm nớp lo sợ.

“Yên Nhiên này bị Vũ Phi nhà huynh làm hư rồi!” Thành Hách bó tay nhìn Thành Hạo.

“Nhưng Yên Nhiên bây giờ lại rất đáng yêu.” Thành Hạo nhận xét.

“Này, huynh đừng có ý gì với Yên Nhiên đó nhé, nàng đã là nương tử của đệ rồi.” Thành Hách lo lắng nhìn Thành Hạo.

“Yên tâm đi, người Yên Nhiên yêu bây giờ là đệ, với lại ta cũng chỉ yêu duy nhất Vũ Phi thôi. Đệ đường đường là vương gia nước Xích Nhật, là giáo chủ tà giáo nổi tiếng giang hồ, sao lại trở nên nhỏ nhen như thế chứ, một câu nói mà đã lo lắng đến mức này.” Thành Hạo đùa nói.

Thấy tình cảm hai anh em tốt như vậy, Vũ Phi và Yên Nhiên cũng như chị em ruột, nụ cười ẩn hiện trên khuôn mặt thái hậu, con cháu đầy đàn, gia đình hòa thuận, cho dù trăm năm sau gặp tiên hoàng và muội muội, bà cũng dễ dàng bấm bấm.

Thấy cả gia đình trước mặt cả ngày cười nói vui vẻ như vậy, cũng coi như không uống hai trăm năm công lực của ta cứu họ a, mọi người quên ta là ai rồi à, ta chính là hồ li Tiểu Bạch, Linh Lung a, tiêu rồi, không nói nữa, phải tu luyện cho tốt, nếu không bà nội lại cần nhân, bị bà bắt gặp ta lười biếng, là sẽ đưa ra rồi hoàng cung, ta làm sao nữa rồi xa Vũ Phi ân nhân cứu mạng của ta chứ.

“Truyện hoàn rồi. Cảm ơn mọi người, đây là bộ tiểu thuyết dài hơn 30.000 chữ đầu tiên của tôi. Cũng có thể là bộ tiểu thuyết cuối cùng, có thể ăn Tết xong sẽ từ chức về nhà rồi, không đi làm thì cũng không có thời gian viết tiểu thuyết nữa. Từ đáy lòng chúc mọi người vui vẻ.” (lời tác giả)

Lời “dịch giả” (hí hửng~ing): Đây không phải là truyện đầu tiên mình bắt tay vào dịch nhưng lại là bộ truyện đầu tiên hoàn có điều gì thiếu sót hy vọng được các bạn nhiệt tình góp ý, mình sẽ “nâng cao tay nghề” dần dần ^^! Truyện hoàn rồi, mình cũng sẽ chú tâm dịch bộ Tiểu Miêu Chúc các bạn luôn vui vẻ và có những giây phút giải trí thú vị với Mèo Ngổ và ngài tổng tài “lòng dạ xấu xa” nhé! Luv all!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-ra-vuot-thoi-gian-la-de-yeu-anh>